

Джойс Върни

Жадувам за твоите ласки

I.

Той не беше на гарата. Не се появи, въпреки че Кейт често се оглеждаше за него. Изключено бе да са се разминали.

Тя остана озадачена на перона сред потока от забързани пътници. Кой знае защо думите на нейната майка се бяха запечатали в съзнанието ѝ като лесно запомнящ се рефрен: „Кой е професор Догън? Не знаеш нищо за него?“ – упрекваше я тя. Изобщо не я успокояваше фактът, че Кейт дължеше на Майкъл Догън – международно признат и уважаван художник – стипендията си за колежа „Тринити“ в Дъблин.

„С добрата си подготовка ти имаш възможност за избор на академия по изкуствата – не спираше майка ѝ – и не си длъжна да учиш в този колеж. Кейт, предупреждавам те, познавам Догънови от Уиклоу. Те са смели като всички ирландци – силни и непреклонни... както единият, така и другият – и добави: – Човек никога не може да предвиди, какво биха предприели“.

За щастие майка ѝ не се досещаше, че нейната дъщеря е влюбена за първи път в живота си, и то в женен мъж – не в някой друг, а точно в Майкъл Догън...

Кейт се опита да избегне навалицата по перона. Искаше ѝ се да пие чай, а носеше голям куфар и обемиста папка с рисунки.

– Къде гледате! – изруга един минувач, когото тя неволно блъсна в тълпата. – Защо не внимавате?

Кейт понечи да му отвърне остро, но вместо това измъкна някакво извинение. Глупаво бе, че си obu обувки с висок ток, но го осъзна твърде късно.

При първата си среща с Майкъл Догън тя носеше пъстра тениска и избелели от пране дънки. Професорът дойде за фестивала на изкуствата на нейния роден остров Гърнзи, за да ръководи курс по живопис. Кейт рисуваше мистериозна сцена от Средновековието върху една театрална завеса. Мястото ѝ позволяваше да наблюдава скрито чужденеца. Впрочем, той обърна повече внимание не толкова на нея, колкото на рисунката като основна част от завесата.

За официалното откриване на тържеството тя беше облечена в светлосиня дантелена рокля, обгръщаща тялото ѝ като облак. Майкъл се приближи до нея и се представи...

Потънала в спомените си, Кейт се добра до кафенето на гарата и с

въздишка на облекчение остави тежкия куфар. Бегъл поглед през прозореца я убеди, че малкото заведение е препълнено. Разочарована, тя подпря внимателно папката с рисунките на стената и отново се огледа. Русите му кичури биха се открили в забързаната тъпла.

„Ще дойде“ – мислеше си Кейт, като се опитваше да забрави наставленията на майка си. Беше ѝ известно, че Майкъл желае развод.

През една романтична лунна нощ бе ѝ предложил да стане негова жена, но тя поиска време за размисъл до разтрогване на брака му. Възнамеряваха да прекарат медения си месец на остров Джърси, рисувайки заедно.

„Дали за него не е било само флирт? – потъна отново в мисли Кейт. – Та аз идвам в колежа защото той настоя. След малко сигурно ще се появи с разкошен букет и ще се извини за закъснението си“.

Седна на тежкия куфар и започна да търси телеграмата в дамската си чанта.

– Мис Кейт Донели?

Тя трепна уплашено. Чаровен мъж с тъмна коса се приближи, повдигайки вежди. Кейт се изправи, но въпреки високите ѝ токове непознатият стърчеше с една глава над нея.

– Майкъл ли ви изпрати? – попита тя, след като дойде на себе си.

– Да. Помоли ме да ви посрещна. Тук съм от половин час...

– Очаквах него – отвърна Кейт. – Пристигнах отдавна и бих изпила чаша чай.

– Ще изпълня желанието ви! – съгласи се мъжът и я поведе.

Като че ли камък се смъкна от плещите ѝ и малко оставаше да се хвърли на врата му. Настроението ѝ се повиши. Нямахше причини да се страхува. Непознатият назова нейното име, а това несъмнено бе знак, че го изпраща Майкъл. Той взе куфара и посегна към папката ѝ.

– Благодаря, сама ще я нося – настоя Кейт. – Рисунките не са тежки и са много... ценни за мен – допълни тя, следвайки го към изхода.

Папката съдържаше новите ѝ творби, а тя не искаше да ги показва веднага на Майкъл. Застана пред колата на непознатия, докато шофьорът подреждаше нейния багаж със сръчни движения. Неохотно му подаде папката, за която нямаше място върху тапицираните с кожа седалки.

Телефонът в автомобила звънеше непрекъснато, от радиото се долавяше тиха музика.

Мъжът влезе в колата след нея, натисна бутона за автоматично вдигане на стъклата, за да се изолира от уличния шум и вдигна слушалката.

– Задачата е изпълнена! – каза той и затвори телефона.

Кейт протегна ръка да хване слушалката, но не успя. Колата потегли и се вля в уличното движение. Имаше чувството, че я отвлечат. Човекът до нея гледаше мрачно и Кейт за момент се усъмни в намеренията му. Естествено това бе плод на въображението ѝ. Но все пак тя не знаеше накъде пътуват.

– Къде е Майкъл? – неспокойно запита Кейт.

– Майкъл е в Америка. Пушите ли?

Непознатият извади пакет цигари от джоба на самото си и запали. Кейт го погледна недоверчиво.

– Какво означава това? – разтревожи се тя. – Трябваше да ме посрещне тук, в Дъблин?

Автомобилът намали скорост, давайки предимство на автобус от обществения транспорт. В центъра на града се движеше безкраен човешки поток.

– Съжалявам, че ще ви огорча, – отвърна мъжът – но Майкъл замина за САЩ. Той ми е шурей.

Подаде ѝ визитната си картичка. Буквите се мерзелееха пред очите ѝ и тя не разчете написаното:

– Благодаря. Но кажете ми все пак, кой сте?

– Тед О'Мейли – представи се той.

Беше чувала това име. Тед О'Мейли бе брат на Диана и зет на Майкъл – управител на тъкачница за туид.

„Студен човек“! – така го бе преценил Майкъл.

За Тед от значение бе само работата. Нищо друго не го вълнуваше. И понеже беше брат на Диана, той се превръщаше във враг за Кейт.

– Искам да говоря с професор Догън! – настоя Кейт.

– Невъзможно е! Както ви казах, той е в Америка. В Лонг Айлънд, за да съм по-точен. Поканен е като гост лектор за зимния семестър.

– Не може да бъде... Аз съм негова студентка, той осигури стипендията ми за колежа „Тринити“. Затова съм тук – промълви Кейт, но бързо осъзна, че Тед би могъл да използва всяка дума срещу нея.

– Доколкото знам, в колежа „Тринити“ работят и други професори, които дори сами почистват четките си за рисуване и са по-сдържани спрямо своите асистентки.

Забележката жестоко оскърби Кейт.

– Искам да слеза! Веднага! – извика тя. – Благодаря за сведението, мистър О'Мейли! Много съм ви задължена!

– Да не прибързваме. Вашият познат остави писмо. То е в кантората ми и скоро ще бъдем там Освен това ви обещах чаша чай.

Безсилна, Кейт се отпусна на кожената седалка и се загледа през прозореца.

„Дъблин. Сега съм в града, за който мечтаех – усмихваше се тя с тъга. – Как бих се радвала, ако ръка за ръка с Майкъл разглеждахме стария град с неговите живописни улици, площади и кейове“.

Автомобилът беше спрял на червен светофар пред затревената площ на Сент Винсент и Тед СГМейли посочи импозантна сграда.

– Пристигнахме! – обясни той.

Кейт погледна тухленото здание, върху което с големи букви пишеше: „О'МЕЙЛИ ДОГЪН ЛТД“. ДЪБЛИН.

Шофьорът паркира пред портала и с кавалерски жест ѝ отвори вратата. Тя пое дълбоко въздух и извади сама папката си от багажника.

Следван от Кейт, Тед мълчаливо премина през просторно мраморно фоайе с изящна дърворезба и скъпи килими. Изкачиха се с асансьор на горните етажи на къщата.

Зад голямо полирано бюро в приемната ги посрещна руса секретарка в елегантен тъмен костюм.

– Тъкмо си тръгнах – обясни тя и стана. – Мога ли да направя още нещо за вас, мистър О'Мейли?

Кейт не обърна внимание на секретарката, която я оглеждаше с нескрит интерес.

– Кажете на Джо да донесе чай! Оттук, мис Донели, – обърна се той към гостенката.

Докато го следваше към обзаведения с масивни мебели кабинет, тя имаше чувството, че е наблюдавана, но не показва признаци на безпокойство. Искаше писмото. Трябваше обезателно, запазвайки самообладание, да го вземе и да си отиде.

Кабинетът не беше просторен, но имаше високи прозорци с изглед към Сент Винсент и оживената улица. Върху голямо бюро бяха натрупани папки и документи, а на едно от креслата съзря мостри от туид. Топлите, хармонично съчетани цветове поразиха Кейт, но тя не изрази мнението си. Колкото по-малко говореше при тези обстоятелства, толкова по-добре бе за нея.

На една от стените висеше портрет на белокоса дама с приятна външност. Вероятно бе майката на О'Мейли.

Кейт седна. От мястото си забеляза снимка на симпатична млада жена. Успя да я разгледа по-обстойно, тъй като Тед бе с гръб към нея. Може би е съпругата му или неговата сестра?

На вратата се почука и влезе висок мъж с количка за сервиране, върху която имаше пресни сладкиши и сервиз за чай.

– Това е всичко, Джо. Благодаря! – отсече Тед.

Застана пред бюрото и започна да прелиства папките. Дали не търсеше писмото? Измина безкрайно дълго време в потискащо мълчание, преди да я помоли да сервира чая. Кейт взе тежкия сребърен чайник и напълни двете чаши с позлатен кант. Чувстваше умора след всичко преживяно, а горещият чай силно я примамваше. Сладкишите не докосна, въпреки че умираше от глад.

– Без захар, само с малко мляко – помоли Тед. Погледите им се срещнаха, когато му подаде чашата.

– Какво ви е разказвал моят шурей за брака си, мис Донели?

Кейт едва не изпусна чашата си и веднага я сложи на подноса.

– Мистър О'Мейли, тук съм заради писмото, а не да отговарям на въпросите ви! – намръщи се тя.

– Окей! Неговата версия ми е известна: бедният Майкъл е застанал пред олтара против волята си и се е венчал, преди да разбере какво става. Досега е изпълнявал добре съпружеските си задължения и винаги е зачитал мнението на Диана. Така ли е?

Кейт сложи три бучки захар и продължително разбърка чая си. Тед непрекъснато я наблюдаваше и вероятно му бе направило впечатление треперенето на ръката ѝ. „Дано не разлея нищо“ – С най-голямо удоволствие би блиснала чашата в лицето му, но се въздържа и отпи глътка, за да събере мислите си, преди да отговори.

Чаят беше ароматен и силен – цяла благодат. След малко почувства ободряващото му действие.

– Съжалявам, мистър – невъзмутимо каза тя – това не ви засяга!

Тед се облегна и я загледа с нескрита ирония. При вида на лукавия блясък в очите му я побиха студени тръпки. Не знаеше защо, но винаги, когато я погледнеше, тя настръхваше. Никога досега не беше виждала очи с такъв цвят – стоманеносиви, с невероятна прозрачност. Жестоки, страшни очи... Тръпки я полазиха отново.

– Няма да ми повярвате, мис Донели, но откакто се застъпих за вас, тази история ме засяга пряко – огорчено отвърна той.

Кейт се вцепени:

– Не ви разбирам?

Сестра ми имаше намерение да се разведе – продължи Тед, – а като причина за това да изтъкне вас. Можех да ѝ въздействам.

Между мен и Майкъл не е имало нищо! – защити се тя. – Ние сме

само приятели.

– Достатъчен е фактът, че сте прекарвали с него една нощ. Става въпрос за 6 срещу 7 август, когато сте били заедно в палатка на плажа.

Ужасена, Кейт изпусна чашата си на дебелия килим. Не знаеше как да отвърне на предизвикателството. Вярно, че бяха една нощ на плажа, за да наблюдават изгрева, но напълно облечени и покрити с топли завивки. Беше тиха нощ, изпълнена с обещания. Майкъл нежно я притискаше в обятията си. А сега този мъж имаше дързостта да оскверни нейната любов.

– Нищо не се е случило! – повтори тя.

Откъде ли Тед О'Мейли знаеше? Дали не бяха ги наблюдавали? Или с помощта на детектив са следили професор Догън? Въпроси, на които тепърва ще търси отговор.

– Не ме убеждавайте във вашата невинност! – поклати глава Тед. – За щастие, убедих Диана да не предприема крайната стъпка. Тя и Майкъл решиха да започнат отначало, затова и двамата са в Лонг Айленд.

Кейт стана.

– Бихте ли ми предал писмото?

– Съжалявам! – отвърна Тед О'Мейли. – Налага се да го прочетете тук! По принцип пазя документи от такова естество. Връзката ви с моя шурей е прекъсната завинаги. Ако притежавате други писма, моля, унищожете ги!

Тя се досети за телеграмата, чието съдържание знаеше наизуст, спомни си и за посвещението в една фламандска книга, която ѝ беше подарил и за портрета си, скициран от него върху една карта за меню. Това бе всичко, но за нея означаваше много. За нищо на света не би го унищожила или предала на този мъж.

– Готови сме да откупим доказателствата. Назовете една цена?

Кейт пребледня като платно.

– Не ги продавам! – ядоса се тя. – Моля, писмото!

Мълчаливо той ѝ подаде плик със знака на фирмата за туид.

– Естествено, знаете съдържанието, нали? – подхвърли Кейт. – Може дори да сте диктувал и текста?!

– Ако искате, вярвайте, но действително не съм чел писмото!

Кейт се отпусна. Срещу нея беше белокосата жена от стената. Гняв я обзе при мисълта, че се оставяше така лесно в ръцете му.

„Не може да бъде! – мина през главата ѝ. – Това ли е краят?“

Извади писмото от плика, постави го в скута си и го погали. През

това време Тед запали цигара със златната си запалка. Кейт се опита да запази самообладание. Установи, че ПОЧЕРКЪТ бе на Майкъл. Фирмената бланка я навеждаше на мисълта, че то е било написано в този кабинет, на това място. Тед е попритиснал шурей си, който то от страх пред обществен скандал е бил принуден да се съгласи да отпътува до Америка. Тед беше замесен...

Очите ѝ се насълзиха, докато четеше прощалното писмо от Майкъл.

„Скъпа Кейт! Тъй като остават няколко минути до излитането ми за САЩ, възлагам на Тед да те информира за причините, принудили ме на тази стъпка.

Скъпа, трябва да знаеш: времето, прекарано с теб, ще остане незабравимо за мен. Аз те обичам и винаги ще те обичам, Кейт. С Диана искам да започнем отначало. Вероятно в бъдеще ще ни се отдаде да имаме брак, основан на внимание и симпатия, ако не на любов.

Кейт, животът е пред теб. Ще направиш кариера и ще си намериш мъж, който да ти донесе щастие и да ти даде това, което аз не успях.

Винаги, докато съм жив, ще нося в сърцето си твоя образ, скъпа.

Сбогом, Кейт, и извинявай...

Майкъл“

Притъмня ѝ. Кейт осъзна отчайващото си положение. Погледна Тед О'Мейли, който стоеше до прозореца с гръб към нея.

– Какво ще предприемете? – попита той, без да се обръща.

Тя сгъна писмото и го остави на бюрото.

Ще си потърся работа, както би направил всеки в подобна ситуация.

– А какво ще стане със следването ви в колежа?

– Ще прекъсна!

Тед рязко се обърна и седна на ръба на бюрото:

– Не избързвате ли? В колежа преподават и други професори, много по-добри от професор Догън, мис Донели?

Кейт се изправи и отговори остро:

– Какво значение има за вас, как ще постъпя?

Ирландецът извади от чекмеджето чекова книжка.

– Достатъчни ли са две хиляди лири? – предложи той, без да я погледне, докато попълваше чека.

Кейт застана като втрещена.

„Две хиляди лири!? За какво? За едно посвещение на книга, една

телеграма и нейна скица? Или за мълчанието й? Да не би този човек да си въобразява, че може да ме купи!“

– Съжالياвам! – решително отвърна тя. – Документите, които пред-полагате, че притежавам, не се продават.

Тед мълчеше. Попълни чека и й го подаде над бюрото.

– Смятам, че сумата е задоволителна като обезщетение за разходи-те и неприятностите, които сте преживели заради моя шурей. Ако про-дължите следването си, всичко ще бъде забравено. Затова отново ви на-помним да унищожите писмата на Майкъл и да не предприемате нищо, което може да накърни чувствата на сестра ми или да застраши брака й. Приемате ли?

– Не познавам сестра ви – отбеляза Кейт. – Не съм от хората, които причиняват зло на другите. Дори й съчувствам, защото един брак, в ос-новата на който стоят само парите, е обречен на провал.

Тед приглади с ръка косата си назад и каза:

– Майкъл е безскрупулен!

Тези думи разгневиха Кейт, искаше й се да му отвърне остро, но се постара да овладее нервите си. Тъй като още не беше взела чека, Тед го премести по-близо до нея.

– Може би ще си заминете от тук? Бихте могла да пътувате и със самолет. Тези пари няма да са ви излишни.

Тя не издържа, грабна чека и го скъса на две. Нервно но накъса и писмото и захвърли парченцата на пода.

– Оставам в Дъблин! Ще си потърся работа!

Тед я погледна със съжаление.

– Тук е трудно да се намери работа и жилище – особено за чужденци.

– Не желая вашите две хиляди лири, мистър О'Мейли! Ако искате да ми помогнете, дайте ми вие работа? – подхвърли предизвикателно Кейт.

– Изключено! Сестра ми е главен акционер на семейната фирма. Как си представяте това?

Кейт едва се съдържа да не избухне.

– Поне докато сестра ви се завърне. Повече не желая – смени рязко тона тя.

О'Мейли се усмихна: „Виж я ти... Дивата котка си скри ноктите...“

– Какво искате, мис Донели? Спекулирате за по-голяма сума ли? Нима тази не ви е достатъчна?

– Предпочитам сама да си печеля парите. А що се касае до

квалификацията ми – моля, убедете се сам! – съдържано отвърна Кейт. Донесе папката с акварелите, подпряна до вратата и я разтвори. После извади първата рисунка. Тед я погледна с подчертано безразличие, но миг след това възкликна:

– Никак не е лошо! Напротив... Притежавате тънък усет към цветовете.

Замислено започна да разглежда другите творби.

– Признавам, че ми харесват. Освен това, търсим квалифицирани дизайнери. Две лири на час и по един бон за всеки реализиран в производството проект! Приемате ли?

Кейт не се колеба нито миг, въпреки че не притежаваше практически опит в разработката на десени за спорни платове.

– Съгласна съм! – каза тя, представяйки си, как Майкъл неочаквано влиза в залата, където тя ще работи.

– Не сте ли изморена от пътуването? – попита Тед.

– Къде ще отседнете? Ваканцията свършва след две седмици.

– Ще живея при Лаура О'Конър – приятелка на майка ми.

Той повдигна вежди изненадано:

– При О'Конърози? Та аз ги познавам. Те са ми съседни. Знаете ли, мис Донели, започвам да се убеждавам, че сте очарователна.

Кейт нареждаше рисунките в папката и се престори, че не е чула последните му думи.

– Кога ще започна работа? – промени темата тя.

– Понеделник сутринта, окей? Джордж е долу в колата. Кажете му къде да ви откара.

Ирландецът изпрати гостенката си до асансьора. Неговата близост и нескритото му любопитство я притесняваха. Чувстваше се уморена и объркана. Коленете ѝ трепереха, едва се държеше на крака.

– Мис Донели, гарантирам ви, че при нас ще научите много!

В кабинката Кейт се облегна на стената. Осъзна, че цял живот ще помни това, което днес научи за мъжете и любовта.

Месинговата печка излъчваше живителна топлина и внасяше уют в кухнята на семейство О'Конър. Кейт, облечена в синя вълнена рокля, седеше на голямата маса и наблюдаваше как Лаура готви. След като сложи емайлирана тенджерата върху печката, Лаура взе остър нож и кошница с ябълки и седна до гостенката си. Тя непрекъснато задаваше въпроси, на които Кейт търпеливо ѝ отговаряше, докато Питър О'Конър –

съпругът ѝ най-накрая я съжали:

– За бога, Лаура! Не смяташ ли, че Кейт е уморена?

Жена му млъкна засегната, погледът ѝ загрижено пробяга по лицето на Кейт.

– Изглеждаш бледа и недоспала. Какво те потиска? За майка си ли мислиш?

– Скоро ще свикне – отбеляза Питър. – Дай ѝ време. Почти всичко тук за нея е ново.

– Тя започна успешно. Какво щастие, че попадна първо на Тед СГМейли. Не можеш да си представиш, колко е трудно да се намери такава работа – изтъкна Лаура.

– Бихте ли ме извинили? – сгъна вестника си Питър и стана. – Аранжирам градината на Тед по свой проект и ми предстои още много работа.

– В свободното си време мъжът ми се занимава с градинарство. Това негово хоби е твърде доходно...

– Знаеш, че нямам нужда от странични доходи, защото учителската ми заплата е достатъчна – прекъсна той жена си.

Кейт имаше чувството, че присъства на семейна кавга. След като Питър затвори вратата, Лаура въздъхна дълбоко и остави ножа.

– Съпругът ми твърди, че дребните пари са без значение, понеже така смята и семейство О'Мейли. Виж къщата им! Цял палат в сравнение с нашата! Жалко, че вече е сгоден. Би бил идеалния мъж за теб, скъпа.

– Той е последният, за когото бих се омъжила – не се сдържа Кейт.

– Арогантен е – съгласи се домакинята, – но това като че ли не смущава жените. Той изглежда чудесно. Годеницата му – Мойра Мак Гий – е дъщеря на милионер, момиче с миловидно лице...

С безкрайните си коментари словоохотливата Лаура лазеше по нервите ѝ. Кейт мислеше за Майкъл и сърцето ѝ се свиваше. Струваше ѝ се, че с унищожаването на писмото изчезна и самият той. Не остана нищо, освен споменът за изгубената ѝ любов към един мъж, който принадлежеше на друга.

– Какво ти е, Кейт? Изглеждаш отчаяна... Нещо не е наред ли? – състрадателно запита Лаура.

Кейт се стегна и се опита да се усмихне. Ако ѝ признаеше истината, животът ѝ щеше да стане непоносим. Достатъчно бе, че работеше за Тед, а той знаеше всичко...

– Разкажи ми нещо за фирмата? – помоли тя, за да се разсее. – Бих

се ориентирала по-добре в новата си работа, ако науча повече за нея.

Лаура не чака да я молят втори път:

– Аз също работя за фирмата, но в къщи. Цял Уиклоу всъщност се труди за мистър О'Мейли.

Кейт долови скрит подтекст в гласа ѝ, когато добави:

– Работата е монотонна. Предпочитам да съм във фабриката, но мъжът ми не иска и да чуе...

Погледът на гостенката пробягна по декоративните килими на стената.

– Твои ли са? Сигурно тази работа ти доставя удоволствие?

Лаура повдигна рамене:

Аз съм общителна. Предпочитам да работя във фабриката, защото там мога да се срещам и разговарям с различни хора. А и заплатата е твърда. Тук съм постоянно пред тъкачния стан, а Питър не обелва дума. Той е сноб, твърдоглав е като всички ирландци – така че ми е много потрудно. Да работя във фабрика според него е непрестижно и под достойнството на жена на учител...

– Има ли и други предприятия за туид в Ирландия? – прекъсна я Кейт.

– Няколко са, но там се произвежда готова продукция. Най-добрият туид е от овчите ферми в Уиклоу и Донегал и се тъче на механични станове от жените на фермерите. Образците се изработват в дизайнерския отдел. Платът е известен с качеството си в целия свят.

Преди да продължи, тя се замисли:

– Често се питам, кой ли ще носи изтъкания от мен туид в Париж... Лондон... Ню Йорк?

В очите ѝ заиграха весели пламъчета при споменаването на световните модни метрополи.

– Представяш ли си, нашата мила Кейт идва в Дъблин – не преставаше тя. – Слиза от влака, среща Тед О'Мейли, показва му рисунките си и получава работа. Ти ще стигнеш далече, помни ми думата, моето момиче!

Кейт не искаше да слуша хвалебствия, още повече, че казаното от Лаура отговаряше само отчасти на истината.

– Мистър О'Мейли ли е шефът? – запита тя. – Той ли е управител на фирмата?

– Да, той взема всички важни решения и разработва най-добрите дизайни. Под негово ръководство предприятието преуспява през

последните десет години. Ето, погледни каталога с мострите!

Лаура поведе Кейт към хола, който заемаше цялата предна част на къщата – голямо помещение с варосани стени, трегери и ръчно тъкани килими. В ъгъла бе монтиран тъкачен стан, а до него – голям кош гранчета вълнена прежда в разнообразни шарки. Те образуваха палитра от цветовете и веднага приковаха вниманието ѝ.

– Може ли да погледам как тъчеш?

– Сега ще ти покажа, а после ще опиташ сама – обеща Лаура, като подбираше преждата.

Тя избра различни оттенъци на синьо, светлосиво и накрая бяло. Тази смесица имаше поразително въздействие.

– Образецът е разработен от Тед. Когато пое нещата в свои ръце, той забрани да се използват старите мостри и въведе туид с пастелни цветовете, въпреки жестоката съпротива от страна на съдружника му Майкъл.

Лаура посочи коша, засмя се и продължи:

– Известни лондонски шивачи от Сейвъл Роу, виждайки новия туид, поръчаха големи количества за по-заможните си клиенти. Така плътът ни придоби световна известност. А сега виж каталога! Харесват ли ти образците?

Кейт разлистваше омагьосана. Сполучливо съчетаните цветни комбинации я поразиха силно. Познанията ѝ по изобразително изкуство ѝ помогнаха да долови тънкия усет на Тед към цветовете и неговата прозорливост при поддръждането им. Възможността да хвърли ръкавицата на този гений бе голямо предизвикателство за нея. Искаше ѝ се час по-скоро да започне работа. Така по-бързо би забравила болезнените си разочарования и може би щеше да превъзмогне мъката от раздялата си с Майкъл.

Тракането на тъкачния стан я откъсна от мислите ѝ. Проницателният поглед на Лаура отново ѝ напомни да бъде нащрек, за да не издаде какво крие в душата си.

– Бих искала да опитам и аз – помоли тя. – Мечта за всеки художник е да съчетае така цветовете. Нюансите са толкова много, така фино разграничени и всеки оказва огромно въздействие при цялостното им възприемане. Не се учудвам, че Тед преуспява.

Очарована, Кейт опипваше плътната тъкан.

– Скоро ще оспори първенството на шотландците, ако продължи така – предрече Лаура. – Сделките ни са в малък мащаб, тъй като той не желае да произвежда туид с машини. Дори когато големите

предприемачи възлагат поръчки с продължителен срок на доставка, шефът предпочита само ръчно тъкан плат.

Лаура погали своя стан и продължи:

– Често избухваше спор между него и стария господин. Догън беше нещастен и отчаян, понеже единственият му син не се съгласи да застане начело на фирмата. Всъщност, Майкъл Догън е професор по живопис в колежа „Тринити“, но името едва ли ти говори нещо.

– Напротив, познавам го! Той осигури стипендията ми – обясни Кейт, забола поглед в образите, които се разливаха пред очите ѝ.

Лаура не знаеше какво премълчава нейната позната и продължи да обяснява:

– Женен е за Диана, сестрата на Тед. Пари при пари отиват, както се казва. Наследството е от бабата му, която едно време е произвеждала туид в къщи.

Кейт си спомни за портрета в кабинета на „шефа“ си. Сигурно бе тя.

– Бракът им беше по сметка, както често става в Ирландия. Най-големите облаги получи фирмата чрез сливане на капиталите, но семейството не остана без проблеми. Неотдавна чух, че се скарали и затова сега са в Америка. Може би щяха да бъдат малко по-щастливи, ако имаха деца.

Кейт не искаше да слуша повече думите на Лаура, застана на колене пред коша и започна да подрежда преждата по цветове, за да прикрие вълнението си. Избра бяла прежда и я постави до кобалтово синя, но контрастът ѝ се стори рязък и бързо я смени. Как ли Тед успяваше да комбинира тези противоположни шарки?

Затвори очи и си представи родния остров Гърнзи при изгрев слънце – блестящ като смарагд с безброй бои и цветни нюанси, които трептяха, преливайки се.

Нищо в природата не се състои само от един цвят. Всеки цвят съдържа безброй полутонове, особено морската шир, която сменя багрите си в зависимост от светлината – тази искряща в зелено морска синина, която те кара да затаиш дъх.

Кейт така бе потънала в мислите си, че не разбра кога станът спря, вратата се отвори и някой влезе в стаята. Обърна се и видя Тед О'Мейли до себе си.

– Тъкмо си мислех как съчетавате така сполучливо цветните мостри?

Тед коленичи до нея.

– Използвам два допълнителни цвята и добавям един контрастен. Практически в това се крие тайната. Да опитаме ли? – предложи той и избра тъмночервена прежда, червеникава, виолетова и накрая бледорозова.

– Е, какво мислите за комбинацията?

– Изключително! – въодушеви се Кейт. – Истински букет от полски цветя...

– Вие, художниците, си приличате – подметна Тед.

– Всички сте непоправими романтици. Трябваше да ви назнача в рекламния отдел!

Тя почувства накъде отива разговорът. Изглежда, искаше да уязви не само нея, но и Майкъл. Надигна се бавно, решена да не се поддава на предизвикателството. По-добре беше да не влиза в конфликт с този мъж, от когото зависеше твърде много. Той беше шеф на Лаура и ѝ даде работа до завръщането на Майкъл или поне докато се свържеше с него.

– Донесох формулярите за назначаването ви. Имам намерение да ви покажа и работните помещения – заяви Тед.

– Чаша чай? – предложи Лаура.

– Великолепна идея!

Той понечи да я последва, но Лаура го покани да седне на дивана, защото се притесняваше от скромната си кухня.

Кейт се поуспокои и взе формулярите. Беше доволна, че имаше с какво да се занимава, докато Лаура домакинства. Попълвайки бланките, в съзнанието ѝ отново изплува споменът за Майкъл. Действително той беше романтична натура и в това отношение Тед имаше право. Как ѝ се възхищаваше професор Догън, когато я видя в синята дантелена рокля... Жалко, че не си спомняше думите му – те бяха истинска поезия. Незабравима остана нощта под звездите, продължителният обяд... Разговаряха за модерната живопис, пиха кампари, а после Майкъл я скицира върху картата с менюто – единственият ѝ спомен от него.

– Какво има? – прекъсна мислите ѝ гласът на Тед.

Кейт го погледна смутено. Той седеше на дивана и пиеше чая, сервиран от Лаура. Това, което я учуди, бе, че той не съблече коженото си яке.

– Имайте още малко търпение... Всичко е наред.

Като попълни документите, Кейт отиде в стаята си, за да се приготви. Постави си руж, пудра, подсили грима си със сенки за очи, червило и блясък за устни.

Помисли малко и облече нови дънки с широк колан, дебел син

пуловер и си обу къси ботушки.

Беглият поглед в огледалото повдигна пониженото ѝ самочувствие. Нямахте да се изложи пред Тед – изглеждаше като фотомодел.

Видът ѝ действително му направи впечатление, но той не го показа, а заговори припряно:

– Най-после! Тръгваме ли? Благодаря за чая, Лаура!

– За мен бе удоволствие, Тед.

Сияейки, Лаура ги придружи до входа. „Кейт ще успее!“ – в това беше сигурна.

Кейт изпита неволно облекчение, като съзря паркираната пред къщата кола – елегантен спортен лотос, сребърен металик. Очакваше, че ще пътуват в лимузината с шофьор, а това ѝ действаше потискащо.

– Е, мис Донели – заговори Тед, включвайки двигателя, – не бъдете мрачна. Защо мълчите?

Тя не можа да се сдържи и даде воля на възмущението си:

– Знаете ли, поведението ви преди малко беше почти невъзпитано.

Как не се сетихте да съблечете якето си!

Все пак домът на Лаура не е крайпътно заведение. Непроумявам отношението ви спрямо нея. Нямахте да се учудя, ако ѝ бяхте дали и бакшиш!

Тед недоумяваше, но гласът му не издаде никакво смущение:

– С Лаура се разбираме отлично. Познаваме се от години и сме добри приятели.

– Да, но в нейната къща не сте шеф, а гост. Толкова ли е трудно да се разбере?

В този миг ѝ мина през ума, че Лаура работи при него. Всъщност посещенията му беше почти служебно и се отнасяше до нея самата.

„Всичко е толкова деликатно – помисли си Кейт. – По-добре да си бях затваряла устата!“

– Виновен съм! – призна неочаквано той. – Наистина съжалявам, не исках да обидя Лаура. Дойдох при вас. Да се извиня ли?

– Не! – отвърна Кейт със задавен глас. Имаше чувството, че ѝ се подиграва.

– Тя много ви цени и държи на вас. Предполагам, че не е обърнала внимание на случилото се.

– За разлика от вас, нали? Явно не си падате по мъже с кожени якета! Освен това якето е хубаво! – развесели се Тед.

– Да, добре ви стои.

Колата напусна града. Разстоянията между къщите ставаха все по-големи. От двете страни на пътя се простираха зелени ливади.

- Обещахте да ми покажете работните помещения...
- Ще възразите ли, ако първо разгледаме околността?
- Не – Кейт се облегна назад и замълча.

Изпитваше истинско удоволствие, пътувайки сред тази красива местност. Но ако на кормилото беше не Тед, а мъжът, когото обичаше, би се чувствала много по-щастлива...

- Винаги ли сте толкова пряма? – прекъсна мислите ѝ той.
- Как ви хрумна, мистър О'Мейли?

– Заявявате открито това, което мислите, без да се смущавате. Поведението ви недвусмислено показва, че ме мразите. Упреквате ме заради нещастното ми кожено яке, после изведнъж заявявате, че то ви харесва. Това е твърде впечатляващо!

– А защо не? По-почтено е да се играе с открити карти. Винаги съм пряма и нямам причина за безпокойство.

– Едва ли е толкова безобидно! – отвърна Тед. – Играете си с огъня, особено ако сте била в интимни отношения с Майкъл – добави той и думите му прозвучаха многозначително.

Тя се изчерви и се загледа през прозореца, за да скрие смущението си. Този мъж си играеше с нея като котка с мишка и винаги печелеше. Почувства се унижена.

- Мис Донели, знаете ли играта „Кажми ми истината?“
- Не.

– Много е просто. Всеки играч е длъжен искрено да отговори на един въпрос, колкото и да му е неприятно.

Дъблин остана далеч зад тях. Навлязоха в борова гора. Кейт се стресна – не познаваше добре мистър О'Мейли, но скоро уплахата ѝ премина – той не бе случаен човек и се ползваше с добро име.

– Играта е забавна и представлява единствената възможност, да узнаеш истината за някого.

- А кой ще гарантира, че няма да излъжете? – язвително попита тя.
- Давам честната си дума.
- Не послъгвате ли понякога?
- Непрекъснато!
- Защо?
- Защото истината горчи и не всеки иска да я чуе.

Тед натисна газта. Автомобилът се носеше край ниви и поля. Тук-там се мяркаха фермерски къщи, а по ливадите пасяха стада.

- Започваме ли? – предложи Кейт.
- Само един въпрос, окей? Аз ще бъда откровен.
- Добре.
- Омейли кимна и отново загледа пътя.
- Започнете първа!

Кейт се замисли. Искаше да научи твърде много, а не бе просто да измисли въпрос. Подвоуми се дали да не запита за случилото се между него и Майкъл, но не посмя да намеси професора в играта. Затова запита:

– Кое е най-важно в живота за вас? – и веднага съжали, несъмнено ще отговори – фирмата, работата. Въпросът не беше подходящ, но Тед почти веднага каза:

Щастието на сестра ми.

Отговорът дойде бързо и неочаквано и завари Кейт неподготвена. Възприе го като упрек към самата себе си.

– А защо? – беше първата ѝ реакция.

– Това вече е втори въпрос? – засмя се Тед. – Регламентът предвижда само един.

– Бих искала да знам! – настояваше тя. – Щастието на сестра ви зависи от самата нея, а не от вас.

– Попитахте ме и аз отговорих откровено. Въпреки това ще ви разясня.

Сребристият лотос спря на банката и моторът изгасна.

– Щастието на сестра ми наистина е много важно за мен. Ние сме израснали заедно сами, без особено внимание от страна на родителите и баба ни. Диана означава много за мен. Мечтаеше да намери любов и сигурност в брака, но нямаше опит с мъжете и се радваше на всеки комплимент. Обичам сестра си и искам да ѝ помогна. За съжаление в последно време възникнаха проблеми...

– Не е честно! – прекъсна го Кейт. – Тази странна игра още от самото начало целеше да се разприказвам.

– Всичко е ясно! Лични интереси се крият зад привидните грижи за щастието на сестра ви. Желаете да наложите волята си – както кажете, така да стане! Да, но без мен!

Светкавично Тед я хвана за ръката и заканително заяви:

– Обещахте ми, мис Донели! Няма да се измъкнете така лесно. Получавам винаги това, което търся, ясно ли е?

– Пуснете ме! – изохка Кейт. – Причинявате ми болка!

– Държа да отговорите на моя въпрос!

Тя освободи ръката си, рязко отдръпвайки се от него.

– Можете да ми го зададете!

– Обичате ли Майкъл?

– Да – отвърна му, като гледаше през страничния прозорец.

След кратка пауза Тед отново я попита:

– Сигурна ли сте?

– Не смятам да отговарям допълнително – навъси се Кейт.

– Но аз отговорих на втория ви въпрос!

– Колко великодушно от ваша страна. Е, играта свърши! От мен няма да чуете нищо повече.

Тед О'Мейли я прихвана за раменете, привличайки леко към себе си.

– Не отговорихте, защото не знаете, какви са чувствата ви към Майкъл. Мисля, че ако попаднете в ръцете на друг мъж, бързо ще разберете, че с Догън не ви е провървяло.

Преди Кейт да се осъзнае, той се надвеси над нея и впи устни в нейните. Тед я целуваше с цялата си страст, докато съпротивата ѝ постепенно отслабна и тя отстъпи на натиска му.

След целувката се почувства отмаляла и малко обърквана.

– Да се връщаме – промълви тя.

Тед мълчаливо запали двигателя и включи на скорост. Явно, не беше в настроение, но ѝ беше безразлично дали той се ядосваше на нея или на себе си. В бъдеще трябваше да стои далеч от него. Донякъде бе вече изпаднала в известна зависимост, но от друга страна, пък винаги можеше да напусне работа, ако обстоятелствата го наложеха. Той живееше наблизко, но едва ли би се натрапил на семейство О'Конър заради нея.

Когато стигнаха в града, Тед заговори:

– Съжалявам за случилото се.

– Не ме интересува личния ви живот. Аз съм само една ваша служителка и желая да остана такава.

– Да си останете такава? – повтори той със сериозен израз на лицето. – Съгласен съм!

Тед настоя да посетят работните помещения. Не ѝ беше до срещи. Трябваше да остави добро първоначално впечатление при запознанството с бъдещите си колеги, а нямаше самочувствие.

Влязоха в просторно помещение със зелени стени. Върху бюро, недалеч от вратата, разнасяха аромата си рози, натопени във ваза, а на дълги маси бяха разхвърляни гранчета и платове във всевъзможни

цветове.

– Това съвсем не е всичко, което притежава фирмата за туид „ОМЕЙЛИ ДОГЪН“ – заяви Тед, като улови Кейт за ръката, при което тя се дръпна рязко. – По дяволите! – изруга той, отстъпвайки крачка назад. – Ако смятате да се държите така, когато съм близо до вас, по-добре не започвайте работа!

– Какво очаквате от мен? – блеснаха сините ѝ очи.

– Интересен въпрос – засмя се самодоволно Тед, но играта на въпроси и отговори свърши и не желая да се занимавам отново с нея.

– А с мен? – намекна тя.

– Да сме наясно веднъж завинаги! Вие сте очарователна и много секси, но тъй като съм сгоден, не е необходимо да се безпокоите, мис Донели.

– Ситуацията бързо би се променила, ако някой загатне на годеницата ви нещо! – отвърна гневно тя.

– Не ме плашете, Мойра и аз се разбираме отлично.

– Моля, не разпространявайте слухове! Елате насам, ако обичате.

Тед вървеше напред, а Кейт го следваше, упреквайки се за непрекъснатите конфликти с него. Той е шеф, той е в по-силната позиция, но въпреки всичко тя нямаше да отстъпи. Една служителка в плътно прилепнали маслинозелени джинси излезе в коридора и се приближи към тях. Имаше миловидно лице, големи зелени очи с дълги мигли и руса накъдрена коса.

– Здравейте! – любезно поздрави тя. – Вие сте Кейт Донели?

Кейт кимна с глава.

– Здравейте, Кейт! аз се казвам Катя... Катя Стивънсън.

– Бъдете така добра и разведете Кейт! Имам малко работа – нареди Тед и изчезна в една от съседните стаи – Да ви представя на колегите? – предложи Катя – Дизайнерите ни работят добре, но имаме нужда и жена в отдела. Разработваме младежка колекция. Заради това са необходими нови идеи и предложения.

Катя излъчваше сърдечност и доброта, които бързо успокоиха Кейт.

– Имаме много работа. И, тъй като Тед понякога пътува...

– Това означава ли, че той отсъства често от фирмата? – прекъсна я Кейт, долавяйки любопитство в Катя.

– Не така, както по-рано, но тук е незаменим. Оборът е особено важен, а това изисква увеличено производство. Тед ежедневно сключва договори и винаги изплаща заплатите навреме. Естествено, би могъл да

се оттегли от фирмата и да си живее спокойно. Целият персонал го уважава и всеки би минал през огъня за него.

Кейт въздъхна с облекчение. Тази работа бе шансът и и тя нямаше да го пропусне. Слава богу, че рядко ще се вижда с мистър О'Мейли. Дано да е за добро!

– Кога трябва да започнете работа? – любезно побита зеленоокото момиче.

– В понеделник – отвърна Кейт, – но мога да започна и още днес.

– Щом е така, какво чакаме? – и Катя я поведе към помещението на дизайнерите.

С голямо старание Кейт се залови за работа. Останалите дизайнери, повечето мъже, се опитаха да флиртуват с нея, но тя ловко ги отстраняваше, без да губи приятелството им чрез отказа си. След по-малко от две седмици екипът я прие като пълноправен член. Когато не й достигаше време, работеше в къщи.

Проектът, с който усърдно се занимаваха всички, увлече Кейт.

– Ще ни направиш ли чай? – помоли я веднъж колегата й Тим О'Хара, а после доверително предложи: – Ако имаш проблеми с някого, можеш да се обърнеш към мен.

Усмиввайки се, Кейт отвърна:

– Разбира се, но питието, което наричаш чай, не е подсладено. Между другото приятелят ми е професионален боксьор, висок над шест фута и извънредно ревнив.

Той махна с ръка:

– Забрави какво казах! Не съм самоубиец.

... Но си самотник по убеждение! – вметна Катя с въздишка.

Всички знаеха за любовта на Катя към Тим, само той не бе забелязал още.

Дълбоко в душата си Кейт й съчувстваше, понеже разбираше какво е да си нещастно влюбен и колко комикси са необходими, за да запазиш любовта си.

Катя отдавна й бе разкрила чувствата си към Тим, Кейт не се осмеляваше да сподели своите към Майкъл. Семейният живот на О'Мейли и Догънови бе любима тема за разговор в колектива. Мис Стивънсън е доверчива и би мълчала... докато един ден неволно не изплюе камъчето. Тогава около името Майкъл ще се понесат приказки.

Споменът за целувката на Тед често изплуваше в съзнанието й. Кейт бе преодоляла неприятните изживявания от първите си дни в Дъблин.

Лаура и Литър О'Конър много ѝ помагаха. Тя живееше при тях и се чувстваше на сигурно място. Държаха се сърдечно с нея, без да проявяват излишно любопитство към личния ѝ живот. Тед О'Мейли рядко се виждаше, което се оказа добре дошло за успешното ѝ начало във фирмата. Единствено той знаеше за премеждията ѝ от пристигането на гарата до назначаването на работа. Споменът за Майкъл, все така жив и ярък, не я напускаше.

IV.

Времето летеше и Кейт с изненада установи, че са изминали вече два месеца, откакто бе в Дъблин. Доиде Октомври. Зелените хълмове около Уиклоу се покриха с есенни багри. Един ден, макар и неохотно, Кейт прие поканата на Катя да посетят „Емералд Лион“. Предстоеше й много работа в къщи, но не искаше да разочарова приятелката и се съгласи:

– Завиждам на всяка жена, която познава Тед О'Мейли – с тъга каза Катя.

Кейт не повярва на ушите си:

– Досега говореше за друг мъж?

– Така е! Не познавам друг, допринесъл толкова много за фирмата, колкото Тим О'Хара. Ако беше честолубив, отдавна да е заел по-висок служебен пост и да се е замислил за създаване на семейство. Но Тед изглежда чудесно, не намираш ли? Винаги настръхвам, когато ме погледне, а може би е така с всяка жена от 16 до 19 години.

– Именно на това залага той – отбеляза хладно Кейт. – Успехът на един женкар повишава самочувствието му.

Катя я погледна озадачено, управлявайки колата.

– Вероятно ти си единствената, която още не е станала негова жертва? – шеговито подхвърли тя.

Приятелката й долови подтекст в нейните думи и отбеляза:

– Доколкото зная, той е сгоден, а флиртува с всяка срещната. Една истинска дама не би позволила това.

– Хващам се на бас, че Мойра Мак Гий няма да се омъжи за Тед. Сгодени са от доста време, а един годеж, както казваше леля ми, е като шлейф на дреха: колкото е по-дълъг, толкова повече прах събира...

– И толкова по-мръсен става – добави Кейт.

Катя се засмя на глас, но после съвсем сериозно предложи:

– Хайде да не говорим за него. Все пак ни е шеф. Личният му живот си е негова работа и не ни засяга. Възхищавам му се. За мен Тед е изключителен бизнесмен, добър работодател и отличен дизайнер.

– А какъв човек е Мойра, годеницата му? – колебливо попита Кейт.

– Ще разбереш в края на месеца по време на традиционното тържество, което се урежда от учредителите на фирмата.

Паркираха автомобила на единственото празно място и слязоха,

оправяйки дрехите си.

– За първи път чувам за тържеството – отбеляза Кейт.

– Сега вече знаеш, но помисли как ще се облечеш. Всички ще проявят интерес към новата дизайнерка и ще оценят квалификацията ти според дрехите.

Докато мълчаливо вървяха, Кейт се замисли, как да си направи етина, но ефектна вечерна рокля.

„Емералд Лион“ бе от известните заведения в Дъблин. Кейт възнамеряваше да седнат в някой ъгъл, но тя възрази и я поведе към бара. „Емералд Лион“ се посещаваше, за да видиш и да бъдеш видян. Черни мраморни стъпала водеха до дълъг гладък плот. Около дансинга бяха наредени малки масички.

– Надявам се Тим да ме придружи за празника на учредителите – отбеляза Катя, изпълнена с надежда.

Двете застанаха на стъпалата и се заоглеждаха за свободни места.

– Вероятно Тим би танцувал с мен, ако ме забележи... – продължи тя.

– А защо не поканиш някой свой познат за празника? – предложи Кейт.

Разговаряйки, те се насочиха към една свободна маса в дъното на бара.

– Не искам. Ако съм с друг мъж. Тим няма да танцува с мен. Ще бъде ужасно.

– Това, което ти предлагам, ще го накара да се замисли – убеждаваше я Кейт.

Седнаха и поръчаха две питиета.

– Вероятно ще изтълкува нещата погрешно. Нямам навик да давам повод за ревност. Тези методи са остарели и днес не могат да се използват. Обещавам ти...

– Виж какво – прекъсна я Кейт, – не разбираш ли, че докато всичко зависи от теб, Тим няма да вземе инициативата и да разкрие чувствата си. Дай му шанс! Съветвам те да поканиш някой, който не е свързан с фирмата. Така ще е по-добре, повярвай ми. Някога направих същата грешка...

Катя я погледна и хвана ръката ѝ:

– През цялото време имах чувството, че нещо те измъчва. Какво ти е?

Сянка премина по лицето на мис Донели.

– Не мога изведнъж да ти кажа. Всичко свърши и сега се опитвам

да забравя този мъж. Заради него дойдох в Дъблин, а той бе напуснал града.

Келнерът донесе поръчката. Кейт едва съдържаше сълзите си, но се опитваше да запази самообладание.

– Съжалявам, извинявай! – обърна се към нея приятелката ѝ. – Повече няма да говоря за това. Ще те послушам и на празника ще поканя Кен Уилогби. Познавам го от ученическите години. Приятелката му е студентка по икономика в Лондон, но Тим не бива да узнае. Между другото Кен е фантастичен. А ти с кого ще бъдеш?

Кейт сви рамене:

– Не зная. Може би сама.

– За бога! – ужаси се Катя. – Ако си сама, Тим цяла вечер ще танцува с теб и няма да ме удостои дори с поглед.

– Аз не танцувам – излъга бързо Кейт, за да я успокои.

Точно в този момент някой застана до масата им.

– Щом като не танцувате, тогава сигурно ще вечеряте? – каза ненадейно появилият се Тед, – но ви предупреждавам, че тук кухнята не е за предпочитане.

– Тед! – извика Катя. – Очаквах ви най-рано в края на седмицата.

Приятелката ѝ не бе обхваната от радостни чувства. Без да си дава сметка какво точно, предчувстваше, че нещо ще се случи. За щастие осветлението беше слабо и трудно се забелязваше вълнението ѝ.

– Седнете – опита се да бъде любезна Кейт.

Тед бе облечен в костюм от туид и новата дизайнерка не откъсна поглед от високата му атлетична фигура, докато той не седна на тяхната маса. В този миг пристигна келнерът и му поднесе чаша с някаква мътна течност.

– Какво е това? – полюбопитства Катя.

– Мой специалитет: една трета джин, една трета коняк и една трета лимонов сок. Искате ли да опитате?

– Благодаря, предпочитам моето питие. И без това съм като замаяна от атмосферата.

И Кейт не се чувстваше твърде добре. Обстановката в бара беше потискаща – натрапчива музика, постоянно влизачи и излизачи посетители – всичко я дразнеше.

– Ще ни кажете ли защо се връщате преждевременно от Париж? – запита Катя.

Той вдигна чашата си:

– Мисля, че имам право на малка почивка. Както чувам от Тим,

Кейт добре се справя с работата. От нея ще стане добър дизайнер.

Лицето на Катя засия:

– Поздравявам те, Кейт! Гордея се с теб! Ти си първата жена в отдела, а бележиш такива успехи само след два месеца.

„Ако знаеха, че съм тук, защото отказах чек от две хиляди лири и обещах да не се срещам с Майкъл – мислеше си с болка Кейт, – как ли ще реагират Катя и колегите й“.

Едва сега тя осъзна, че Тед дърпаше конците. Престижът и бъдещето й зависеха изцяло от него.

С рязко движение Кейт издърпа стола си назад и стана:

– Трябва...

Още преди да завърши изречението си, Тед също се надигна.

– Ще танцувате с мен, нали? – покани я той. – Да вървим! Катя, би ли повторила поръчката.

Мис Донели се опитваше да държи на разстояние Тед докато си пробиваха път в навалищата.

– Пуснете ме! – взмути се тя, усещайки ръката му до своята.

– Не смятам да го направя – отвърна той. – На празника на учредителите няма да минете само с един танц. Малко тренировки няма да ви навредят, ако се чувствате несигурна. Казват, че съм добър учител по танци. Обяснявам си го с безкрайното си търпение.

Бавно изкачиха стъпалата до дансинга, където осветлението беше по-слабо и се очертаваха само силуетите на хората. Тайнственият полумрак допадна на Кейт.

Тед се прояви като добър танцьор, но скоро й се зави свят – не бе танцувала цяла вечност, а с Майкъл – нито веднъж, въпреки че с него би го сторила с удоволствие.

Тя бързо улови ритъма на мелодията. Музиката я увлече и си представи, как плавно се носи по дансинга, прегърната от Майкъл...

– Мислите за него, нали? – прошепна на ухото й Тед.

– Това не ви засяга! Мислите не се продават!

– Искате ли бързо да го забравите? За по-малко от три секунди?

Кейт се досети какво ще последва. Знаеше, че не бива да го допуска. Но между чувства и разум имаше вече непреодолима преграда. Продължаваше да танцува безмълвно, неспособна да се съпротивлява.

Сигурно ще я целуне. Нямахше нищо против. Никой не ги гледаше. Ръцете на Тед се склочиха по-силно около нея, устните му докоснаха нейните и той нежно я целуна.

Останаха прегърнати и след като музиката спря. Кейт беше обзета

от такава страст, каквато никога не беше изпитвала с Майкъл. Притисна се към Тед, за да го почувства по-силно и това разпали нова вълна от желание в нея.

– Тед! – чу тя глас и усети, как той се стегна и леко се отдръпна.

Непосредствено до тях Кейт съзря фигурата на мъж, който я оглеждаше от главата до петите.

– Хенри! Каква изненада! – извика Тед, обръщайки се към него.

Плешивият мъж носеше папионка и очила с голям Диоптър.

– Няма да ти преча. И добре дошъл – отвърна той. – Или все още не си тук официално?

– Така е! – каза Тед. – До скоро виждане, Хенри!

О'Мейли отведе Кейт от дансинга. Едва когато стигнаха до последните стъпала, тя се осмели да попита:

– Кой беше този мъж?

– Хенри Уйлоу, познат на Мойра.

Тя се разгневи:

– Нарочно ми скроихте този номер, вие...

– Да – отвърна Тед, като я хвана за ръката и я придърпа към първата свободна маса в другия край на заведението. – Признавам вината си.

– Направихте го само защото знаехте, че Майкъл и аз... Използвахте ме, защото мислите, че аз... че аз съм...

– Защото си мислех, че сте от лесните? Защото сте разочарована и желаете да се утешите? Не ме размивайте! Беше мимолетен импулс, нищо повече.

– Да ви размивам ли? Изложихте ме на обществено място! Утре цял Дъблин ще ме сочи с пръст.

– Да не мислите, че аз пък не рискувам нищо? – сви рамене Тед.

Циничният му смях я вбеси. Кейт вдигна ръка и махна, но той светкавично я хвана за китката и отби удара.

– Какво си мислите? Как ли ще реагира годеницата ви, ако научи от случая? – опита се да го засегне и тя.

– Зависи от Хенри. Бъдете спокойна, свикнал съм.

– Вечеря... сър?

Келнерът запали свещта на масата. Бялата му риза блестеше и се отразяваше в кристалните чаши.

– Добра идея – кимна Тед. – Какво ще кажете?

– Не бива да оставяме Катя сама.

– Тогава да я поканим при нас. Сигурно е гладна?

– Вие вечеряйте с нея, но без мен! Това би дало допълнителен

повод за разговори на Хенри Уйлоу. Отивам си!

– А как ще го направите без превоз? – погледна я той, видимо развеселен.

Папката с нейните скици бе в колата на Катя, а чантата ѝ – на другата маса. Въпреки всичко не искаше да остава нито секунда повече. Тед бе опасен и Кейт реши да си тръгне, преди да е станало късно. В противен случай беше загубена. Не трябваше занаят да пресича пътя му.

– Заминавам! – повтори тя.

– Почакайте! Ще ви закарам в къщи.

– Благодаря! Не е необходимо. Катя също ще си тръгва.

Катя оживено разговаряше с двама младежи, спрели до нейната маса.

Кейт не искаше да прекъсне разговора им.

– Отивам си – каза ѝ. – Ще се видим утре.

Катя премести поглед от Кейт към Тед и се изправи.

– Ще те изпратя – отвърна тя, сбогува се с младежите и последва приятелката си.

Излизайки навън, двете поеха дълбоко въздух.

– Защо пламтиш? Какво се е случило? – поде Катя.

– Изглеждаш като вода ненапита, но ако нещо не ти е по свирката, избухваш веднага. Тед е влюбен в теб – не забелязваш ли?

– Все ми е едно, но разбере ли Мойра, ще стане лошо.

Кейт с трясък затвори вратата на автомобила. Катя я погледна изумено:

– Какво има?

– Най-добре е да ти кажа, преди някой друг да ме е изпреварил. Един тип на име Хенри Уйлоу видя как Тед ме целуваше по време на танца. Той познава Мойра Макай ий и обезателно ще съобщи.

– Тед те е целувал? Велики боже!

– Не допусках, че ще се получи така. Всичко стана толкова внезапно – заоправдава се Кейт.

– Той е очарован от теб. Сега ми е ясно. Значи това е проблемът?

Катя запали двигателя, включи на скорост и бавно потегли. Мълчаливо пропътуваха разстоянието до къщата на О'Конърови.

– Благодаря! Вечерта бе прекрасна, докато не се появи Тед – Кейт взе папката си и слезе.

– Възбуждаща ли беше целувката? – дяволито попита Катя.

Приятелката ѝ се засмя:

– Не те засяга, мис Стивънсън, но щом настояваш – да, не беше лоша.

– Тогава до утре!

– До утре – отвърна Кейт и се прибра в къщи, проследявайки с поглед в мрака червените светлини на колата.

Цяла нощ Кейт не мигна. Страхуваше се да не наруши съня на Лаура и Питър, затова не стана. Непокойно се мяташе в леглото и слушаше свистенето на вятъра през клоните на ябълката под прозореца.

От всички чувства, напирани в нея, гневът бе най-силен. При разговора си с Катя тя установи, че трябва да се сърди само на себе си. Нямахме смисъл да хвърля вината върху Тед, защото беше предчувствала, какво може да се случи още от деня, когато той я целуна за първи път по време на пътуването им из околностите на Дъблин.

Сега ѝ се случваше за втори път и целувката на Тед разпали още повече страстта ѝ. Кейт не си правеше илюзии: ако целувките на Майкъл оказваха същото възбуждащо въздействие, то тя не би имала нищо против тях, въпреки че той беше женен. Положението бе объркано, но отговаряше напълно на действителността.

„Трябваше да го предвидя – мислеше си Кейт, взирайки се в тъмния таван на стаята. – Любов и страст не е едно и също. А работата ми е заложена на карта...“

Този извод я накара да се замисли. Много идеи имаше за проекта „Нови тенденции в производството на туид“. Необходимо бе да използва този шанс, за да се утвърди като дизайнер.

Упрекваше се, че се е държала зле с Тед. Неведнъж той печелеше симпатиите ѝ, докато тя си мислеше, че обича Майкъл. Стана жертва на обаянието на един мъж, когото не трябваше да допуска до себе си. Образът му продължи да я преследва, докато уморена заспа.

В академията по изкуствата Кейт бегло бе се занимавала с текстилен дизайн. Семинарните занятия на тази тема не я интересуваха, тъй като не бяха по нейната пряка специалност.

Сега четеше с часове в библиотеката на последния етаж и наваксваше пропуснатото. Тед имаше огромно количество книги и публикации в тази област. Все по-често тя оставаше там до късно вечерта и в повечето случаи се връщаше пеша в къщи. Криминалната престъпност в Дъблин бе твърде ниска в сравнение с Лондон, където след здрач никой не се осмеляваше да ходи сам по улиците. Единствените живи същества, които беше срещнала на път към дома си, бяха скитащи котки, един свещеник и полицаи по време на нощно дежурство.

През свободното си време Кейт работеше на стана. Лаура се радваше на лекотата и умението, с които тя овладяваше изкуството на тъкането.

Веднъж, когато се опитваше да разработи нов образец, Лаура ѝ каза:

– Не го започвай! Тази вечер се организира тържество при Тед.

– Какво тържество? – учуди се Кейт.

– По традиция то се провежда у тях точно две седмици преди празника на учредителите.

– Съвсем бях забравила – промълви тя.

Оставаха две седмици, а тя не знаеше как ще бъде облечена. Трябваше час по-скоро да си купи подходяща вечерна рокля.

– Нямам време – продължи Кейт. – Искам още днес да завърша мострата. Вечерята ще мине и без мен.

– Ела, нека нашият гений да твори – рече Питър, появявайки се на вратата с одекolon в ръка. – Не спирай развитието ѝ.

– Обещах на майка ти да не се преуморяваш, а ти работиш понякога и през нощта – вайкаше се Лаура.

– Достатъчно голяма е и сама да се оправи – подчерта съпругът ѝ. – Остави я на спокойствие!

Преди Лаура да възрази, Питър я улови за ръката и заедно излязоха в коридора. Секунди по-късно външната врата се затвори и ключалката щракна.

Кейт се отдаде на заниманието си. Образецът изглеждаше добре – свежите му цветове грабнаха окоето.

Настойчиво почукване прекъсна работата ѝ.

„Боже мой, като че ли има пожар“ – помисли си тя, отправяйки се към вратата.

На входа стоеше Тед О'Мейли.

Кейт беше толкова изненадана от появата му, че за миг остана неподвижна.

– Може ли да вляза? – попита той, тъй като тя не помръдваше от мястото си. – Или ще разговаряме на прага?

Тя си спомни за недовършената мостра, която не желаше да му показва.

– Моля... Заповядайте!

Тед влезе в хола, а Кейт се разположи пред тъкачния стан така, че да скрие проекта си от погледа му.

– Свърши ли тържеството или още не е започнало? – заинтересува

се мис Донели.

Като магнит тъкачният стан привлече Тед.

– В разгара е, а аз дойдох за вас. Какво виждат очите ми там?

– Образец за новия ни проект – скромно отвърна Кейт. – Как го оценявате?

– Не е лошо.

– Не е лошо! Това ли е всичко? Какви недостатъци намирате? – засега се тя.

– Никакви. Оценявам дизайна, едва когато е готов. Началото е обещаващо. Продължавайте.

– Не ви очаквах. Започнах преди малко...

– Знам. Поканих ви на партито, но вие не ме удостоихте с тази чест. Може би сега ще промените решението си?

– Не съм свършила работата си. Защо не ви харесва? Не отговаря ли на изискванията ви?

– Не съвсем... – отвърна Тед, подхвърляйки ключовете от колата. – Несъмнено мострата е добра, но е твърде традиционна. Сегашното младо поколение пет пари не дава за традиции и условности. Младешите умишлено се обличат нестандартно и налагат на модата свой стил. Те искат да шокират с облеклото си, да бъдат екстравагантни и оригинални, а не да се харесват. Не забравяйте това.

Кейт мълчеше засегната и той добави:

– Дизайнът още не е готов, но няма да напреднете много, ако продължите работата си тази вечер.

Мис Донели се приближи като лунатик към стана, без да помисли, че така дистанцията между двамата намалява, вместо да се увеличава, както тя желаше. Огледа продължително проекта си и каза съкрушена:

– Изглежда, липсва контрастният цвят – червен или чер...

– Ще дойдете ли или не?

– Наистина по-добре ще бъде да продължа работата си утре. Но... първо да се преоблека – отвърна тя, поглеждайки дънките си и отпуснатия пуловер, по който бяха полепнали вълнени конци.

О'Мейли я огледа и кимна:

– Не е необходимо! Нищо не ви стои по-добре от дънките. А и при тази фигура... Да тръгваме!

Лотосът, паркиран пред къщата, плавно потегли в хладната октомврийска вечер. Кейт знаеше, че Тед живее наблизко и се учуди, когато тръгнаха в друга посока.

– Момент! – обезпокои се тя. – Струва ми се, че тържеството

трябваше да бъде у вас?

– Да, но сега отиваме на друго място.

– Но вие казахте, че...

– Премислих – прекъсна я той. – Вечерта е хубава и трябва да се използва рационално. Тържеството в чест на учредителите се организира от други и моето присъствие не е наложително. Аз само го финансирам. Сега искам да ви поканя на вечеря.

– Вече съм вечеряла! Не обичам да ме отвличат по такъв начин.

– Нямам такова намерение, мис Донели.

Тъмните му очи отразяваха Светлината от арматурното табло.

– Бъдете напълно спокойна – няма да ви докосна. Само ви каня на вечеря. Вярвате ли ми?

Кейт се облегна назад, докато колата набираше скорост в тъмнината. Бе решила да избягва близостта на този мъж... Какво да предприеме? Да повярва ли на обещанието му?

– Честна дума?

– Да. Давам ви честната си дума. Освен това искам да разговаряме служебно. Съгласна ли сте?

Тя се озадачи:

– Преди малко ме упреквахте, че мисля само за работа...

– Ето, сега пък вие разобличихте мен, работодателя кождер – засмя се той.

Смехът му бе така заразителен, че Кейт не устоя. Изведнъж ѝ хрумна нещо:

– А гостите ви... Знаят ли къде сте? Какво ще си помислят?

– Не знаят. Просто се измъкнах, без да ме видят. Приемете извиненията ми за онова, което се случи миналата седмица. Не беше достойно от моя страна. Съжалявам! Противно на очакванията ми, Хенри Уйклоу си е държал езика зад зъбите.

Кейт можеше вече да си отдъхне.

– Приемам извиненията ви, ако държите още на честната си дума и моля без изненади...

– Ще ми позволите ли само една малка изненада? – помоли Тед, когато на един кръстопът колата се отклони вдясно и започна да се изкачва по хълма.

Меката светлина на фаровете очерта силуета на замък, чиито кули бяха обрали с бръшлян. Типичен ирландски замък.

– Надявам се, че отговаря на вашия вкус. Замъкът хотел разполага с първокласна кухня – добави той.

Влязоха в двор, застлан с плочи. На паркинга се виждаха луксозни лимузини и спортни коли. Лотосът спря близо до входа. Портиер в ливрея се приближи с отмерени крачки и отвори вратата на Кейт, а мистър О'Мейли предаде ключа от автомобила на един младеж.

„Дано не изчезне с нея“ – помисли си Кейт.

Двамата влязоха под ръка в огромния хотел, обзаведен във викториански стил. Разкошът, разкрил се пред очите на Кейт, надмина очакванията ѝ. Целият салон беше облицован с мрамор. Свещи в сребърни канделабри, тежък плюш, канапета с брокат и тапицирани с коприна столове – великолепие от миналите векове – я накара да затаи дъх.

– Май трябваше да се преоблека? – подхвърли нервно тя, усещайки, че посетителите наоколо я наблюдават.

Тед погледна плътно прилепналите ѝ дънки:

– Не се безпокой – утеша я той, възвръщайки самочувствието ѝ. – Това е хотел, където гостите идват след риболов или поход, а това предполага по-свободно облекло. Едва ли някой ще предпочете да носи цял ден бяла риза с колосана яка.

Ресторантът приличаше на море от светлини. Скоро Кейт се развесели. Откъде ли идваше това настроение? Вечерта ѝ се струваше като предварителен подарък за рожден ден.

– Знаете ли, това е най-щастливият ми миг, откакто... – запъна се тя.

Тед вдигна вежди в очакване на следващите ѝ думи.

– Няма ли да се доизкажете?

– Откакто съм в Дъблин...

– Мисля, че щяхте да кажете нещо друго.

Действително, Кейт искаше да продължи: „... откакто ми показахте околностите на Дъблин“.

С тъга си спомни за онова време ... телеграмата от Майкъл, радостта от срещата, посрещането. Едва, когато той ѝ съобщи за предстоящия си развод, тя почувства истинска радост, но не за дълго...

– Забравете думите ми. Да не си проваляме вечерта. Искате да говорим служебно... – подхвана Кейт, мислейки, че околните ги вземат за влюбена двойка и закри лице с картата за меню.

Внезапно очите ѝ се насълзиха. Стори ѝ се абсурдно, дори смешно.

„Защо пък не – ако Тед не ми е шеф и не беше сгоден, ако ги нямаше Мойра и Майкъл, ако...“ – разсъждаваше тя, но гласът на келнера прекъсна мислите и.

– Едно сухо мартини, Дан! – поръча Тед.

Кейт разбра, че тук го познават, но бе доволна – особено след случая с Хенри, че не се държеше с нея като с метреса.

Това бе служебна покана за вечеря и не вършеха нищо потайно или нередно. Все пак тя остана нащрек, за да избегне евентуални неприятности.

– И за мен! – допълни тя.

– Не предпочитате ли вино пред мартини?

– Скоро ставам на двадесет и две. Не се безпокойте, няма да падна веднага от стола.

– Страхувам се, че трябва да сте трезва. Предстои ни сериозен разговор. Но както желаете. Моля, донесете мартини и за двамата.

– Дадено, сър!

– А какво предпочитате за вечеря?

Кейт погледна менюто:

– Блини с хайвер и съомга.

– Обичате ли риба?

– Да. Защо питате?

– Препоръчвам ви един местен специалитет – печен фазан.

– Тогава поръчайте, ще го опитам.

– Вие сте жена, която знае какво иска. Добре, мадмоазел. Ще поръчам и бяло вино – сладко или сухо?

– Изберете вие. Обичам приятните изненади. Впрочем, откакто съм тук, вие постоянно ме изненадвате – отбеляза тя.

– Приятно, надявам се.

– Да, но не винаги.

– Това зависи до известна степен и от вас.

Келнерът донесе поръчката и Тед добави:

– Моля, бутилка вино „Батард Монтраше“! Мартини не се пие наведнъж – обясни той, когато партньорката му взе чашата си.

– А как?

– Задържа се в устата – усмихна се Тед.

Кейт също се засмя.

– В такъв случай ще го пия цяла вечер – пошегува се тя.

– Сега вече знаете как се консумира мартини.

Питието имаше вкус на лекарство. Скоро Кейт почувства тръпчивия му вкус, отпи още малко и попита за целта на настоящата покана.

– С една дума: не желая да загубите стипендията си, това е всичко – лаконично отвърна О'Мейли.

– Означава ли това, че не сте доволен от работата ми?

– В началото бях скептично настроен. Понеже всички ме убеждаваха да назнача жена, постъпих така. Оказа се, че притежавате не само талант и усърдие, но и амбиция. Понасяте критика. Искам да ви помогна за в бъдеще и предлагам да останете на щат при нас с цяла заплата, като продължите следването си в колежа. Надявам се, че и занапред ще има работа за вас и фирмата „Догън О'Мейли“ няма да бъде ошетена.

– Не желая да следвам!

– Има и други професори освен Майкъл Догън. Моля ви, опитайте!

– Какво ще стане, ако откажа?

– Съжалявам, но тогава ще се принудя да използвам цялата си власт – безцеремонно заяви той.

– Явно, не сте свикнал да ви се противоречи?

– Да. Вие сте най-своенравното създание, което съм срещал досега. Предупреждавам ви, търпението ми има граници! Не си играйте с огъня, за да не си опарите пръстите!

– Щом настоявате, приемам предложението – каза Кейт изведнъж.

Смяташе, че следването ще ѝ даде възможност, от една страна, да се среща по-рядко с Тед, а от друга – да се свърже с Майкъл.

Сервираха виното. Келнерът се отстрани, докато Тед го опитваше.

– Отлично – кимна той. – можете да наливате.

Кейт отпи глътка вино:

– Чудесно... и много... съблазнително...

Келнерът се учуди, когато двамата му клиенти избухнаха в звучен смях.

Сребристият лотос спря пред къщата на О'Конърови.

– Знаете ли, че приближава полунощ? – отбеляза Кейт.

– И да не закъснеете утре за работа? – предупреди Тед.

– Не в това е проблемът. Забравих да оставя бележка на Лаура, когато излязохме. Няма да се изненадам, ако е алармирала полицията.

– Както изглежда, всички спят. Ще ви придружа до входа.

Вратата беше заключена, а ключът – пхнат отвътре.

Позвъниха. Тед се облегна на касата на вратата, пхна ръце в джобове и нежно я погледна.

– Удържах ли на думата си да не ви докосна? – прошепна тихо той.

„Къде е Лаура? Защо се бави толкова?“ – мислеше си Кейт, но нямаше възможност да позвъни втори път, защото О'Мейли закриваше бутона с рамо.

– Да, вие сте джентълмен и удържахте на думата си.

– Сега вече това задължение отпада – каза Тед, като се наведе към нея и я погледна в очите.

Сърцето ѝ затуптя.

– Не..., оставете ме!

Той я прегърна и затвори устата ѝ със страстна целувка.

Всичко около Кейт се завъртя и тя се отпусна в обятията му. Побиваха я тръпки, когато целувките му обсипваха шията ѝ – кожата ѝ настръхна.

Тед опря ръка на нейното рамо и прошепна:

– Вървете си, преди да ви е прелъстил един необуздан ирландец пред прага на квартирата ви.

В този момент вратата се отвори.

– Кейт!

Лаура я погледна изумена:

– Мислех, че отдавна си в леглото? Откъде идваш по това време?!

– Мис Донели беше с мен по служба. Ще ни извините ли за закъснението? – обади се Тед.

Лаура погледна подозрително към него – едва сега го забеляза.

– Убедих Кейт да продължи следването си. Как е Питър? – почувства се задължен да прибави той.

– След много пунш човек не се чувства добре обикновено. Дано не се повтори на празника на учредителите, че ще му се видят фойерверки...

– Фойерверки ли... Идеята е добра.

– Шегувам се – обясни Лаура. – А ти, Кейт, веднага в леглото! Не знам какво ще кажа на майка ти.

– Абсолютно нищо! – промълви тя, подавайки ръка на О'Мейли. – Благодаря за вечерта! Беше прекрасно.

– Радвам се, че ви е харесала.

Кейт затвори вратата след себе си и дочу, как Тед си подсвирваше весело на път към къщи.

VI.

Трудно бе за Кейт да издържи на изпитателния поглед на Лаура по време на закуска.

– Къде беше снощи?

– В един ресторант. Тед ме покани на вечеря – отвърна тя.

– Мойра би се „зарадвала“, ако разбере. Вчера много се ядоса, когато мистър О'Мейли ненадейно изчезна.

– Тя присъстваше ли на тържеството? – изненадано запита Кейт.

– Естествено, нали е негова годеница.

– Тед искаше да обсъди нещо с мен, видя и новата ми мостра. Не мислех да продължавам следването си, но той ме убеди.

– Не е лесно да му се възразява, нали? – вметна Лаура, приготвяйки закуската на Питър. – Знаеш ли, струва ми се, че той не е твой тип. Съществува ли... друг мъж в живота ти?

Все някога Кейт очакваше този въпрос, затова кимна утвърдително. Играта на криеница свърши.

– Кой е той? – наля чай Лаура. – Някой от остров Гърнзи?

– Да, но мама не знае и по-добре не й казвай. Между нас всичко е приключено. Разделихме се и се опитвам да го забравя.

– Ще ти се удаде само в началото. Майка ти ще те разбере, защо не й кажеш?

Кейт изпи чая си, приготи се набързо и излезе. Хладният въздух навън съвсем я разсъни. В главата ѝ цареше истински хаос от мисли. Всичко около нея беше така объркано. Въпреки страстните целувки на Тед, мис Донели не се самозалъгваше и не очакваше нищо от него. За нея той си остана загадка. Защо ли присъствието му я правеше така несигурна? О'Мейли се бе настанил в съзнанието ѝ против нейната воля. Не се ли досещаше той, че Кейт беше хлътнала по него или просто желаше да докаже, че Майкъл е попаднал на неподходяща жена? Кратък разговор с професор Догън щеше да изясни нещата.

Кейт не искаше да продължава играта. Фактът, че Тед зарязва годеницата си на тържеството, я поразя. Явно той не се съобразяваше с никого. Тя се огледа и с уплаха установи, че се е заблудила – улицата беше непозната за нея. Погледна часовника си и през ума ѝ мина, че Тед я предупреди да не закъснява. Върна се обратно, за да излезе от улицата, но вниманието ѝ привлече витрината на един казионен магазин.

Застана като прикована пред нея. Сред потънали в прах кукли, антични лампи и кожени албуми висеше елегантна нощница от бяла коприна, която събуди любопитството ѝ.

Кейт се приближи до стъклото на витрината. Вероятно нощницата струваше цяло състояние... Ако я боядисаше, щеше да изглежда като вечерна рокля. Дори би използвала наметалото ѝ като джемпер след малка поправка.

На почукването ѝ се отзова възрастна жена.

– Отваряме след час, мис, – посочи тя табелката върху остъклената врата.

– Бъдете така добра, позволете да погледна нощницата! Моля ви!

– Имате късмет, че в момента съм тук – отговори продавачката, откачайки дрехата от витрината.

Нощницата беше в по-добро състояние, отколкото Кейт предполагаше. Почти неизползвана, с добра кройка – плътно прилепваща горна част с тесни презрамки и права пола. Цяла мечта! Наметалото имаше подплата и гарнитура, която можеше да се отстрани.

Кейт поглади блестящата коприна.

– Колко струва?

Жената сложи очила и погледна етикета. Поклати глава и каза:

– Не е евтино – шест лири, мис.

– Шест лири?! – едва сдържа усмивката си Кейт.

Страхуваше се, че цената ще е много по-висока.

– Купувам я – бързо реши тя, – но имам само три лири в себе си.

Ще ги вземете ли като капаро с уговорката, да ви доплатя през обедната почивка?

Продавачката се учуди, че Кейт ще купи толкова скъпо една употребявана вещ. Написа на бележка адреса на магазинчето и я подаде на момичето:

– Така по-лесно ще се ориентирате.

Кейт беше в отлично настроение, когато се появи на работното си място с двадесет минути закъснение. Катя изненадано я изгледа от бюрото си.

– Най-после! – каза тя. – Помислихме, че сме те загубили. Какво ще получа, ако не те издам?

– Каквото пожелаеш.

– Може ли чаша чай? – усмихна се приятелката ѝ.

– Чудесна идея! – присъедини се към тях Тим О'Хара.

– Ако мълчите, поръчката ще бъде изпълнена веднага – напомни

Кейт.

Когато донесе чайника, Тим не се стърпя:

– Нашите поздравления за колекцията, която ще представите в Париж.

Кейт остана силно изненадана. Нали в момента работеше върху новия проект.

– Представяш ли си, скъпа, нова колекция!? Въпрос на престиж – намеси се Катя.

Мис Донели не разбра и се опита да поясни, че снощи мистър О'Мейли е видял неин образец, а днес ѝ предлага друго.

– Вчера на тържеството ли? – сега изненаданата беше Катя.

„Изглежда, човек може да се довери повече на нея. Тим би се разприказвал“ – разсъждаваше Кейт.

– Отивам при шефа. Не мисля, че интриги се правят по този начин.

– Зает е и не бива да го безпокоите! – каза секретарката, когато Кейт влезе в приемната.

Мъката ѝ разочарованието се смесиха с гняв. Мис Донели вече се намираше в кабинета му, за да го запита защо я залъгва.

Едва сега тя забеляза стройна женска фигура с гръб към нея, която бавно се обърна. Жената носеше син костюм и воалетка. Руса коса, червени устни... Това мокеше да бъде само Мойра Мак Гий.

– И вас ще сполети същата участ – каза презрително годеницата му, хвърляйки смръзващ поглед към Кейт.

После сне пръстена от ръката си и го постави на масата.

Когато напускате помещението, Кейт забеляза сълзи в очите на Мойра, седна в едно кресло и погледна към Тед.

– Надявам се, че не ви попречих?

– Преди два и половина месеца вие бяхте за мен само една непозната студентка, а сега заплашвате съществуването ми. Колко бързо се променя всичко! – отбеляза той, запали пура, седна и невъзмутимо преметна крака върху дъбовото бюро пред него.

Кейт не знаеше, какво се е случило с Мойра. Вълнуваха я други проблеми:

– Не съм ли още в екипа по разработката на проекта „Нови тенденции в производството на туид“?

– Необходима сте ми другаде – обясни Тед, изпусайки гъст облак дим.

– Но аз не желая...

– Ако не бяхте закъсняла сутринта, първа щяхте да наумите причините. Мис Донели, изглежда, забравяте, кой е шеф тук и кой разпределя работата! Вслушайте се в думите ми и не ме изнудвайте. Защо ли не ви предложих преди време пет хиляди лири? Щеше да бъде най-успешната сделка в живота ми – отвърна той, сваляйки краката си от бюрото и се изправи.

„Непоносим човек – помисли си Кейт, но в същия миг си спомни целувките през нощта пред входната врата. Как допусна тази подла игра?“

Стисна зъби. Точно сега не трябваше да избухва, а да изясни положението си.

– Не е честно! – уточни тя. – Знаете с какво усърдие започнах проекта. Работех извънредно, четях литература, разработвах образци на тъканиния стан. Снощи ме уговоряте да продължа следването си, а днес...

– Съжалявам, но ситуацията се промени. Рано сутринта ми телефонира Шарл Русел от Париж. Той подготвя нова колекция, която ще засенчи класическия костюм на Шанел. Колекцията ще бъде представена на модно ревю, организирано от Русел, Унгаро, Сен Лоран и Диор. За целта ми поиска нов тунд – подчерта Тед и изтръска пурата си. – Това е страхотна сделка, която не бива да ни се изплъзне. Не сте учила напразно. Ще отидем в Париж, където като дизайнер ще представите новия тунд, разработен от вас с моя помощ. Проумяхте ли вече, защо проектът е толкова значим за нас?

– Париж?! – промълви тя. – Ще бъдем в ... Париж?

– Да. Какво ще кажете?

Кейт остана безмълвна и потъна в мисли: „Дизайнът трябва да е готов до март – не, по-рано, тъй като за Русел е необходимо време за производството... Интервюта за водещи модни списания...“

Не можеше да повярва. Това бе шансът в живота ѝ!

– Но аз още не съм готова? И защо аз? Защо именно аз?

– По две причини – засмя се Тед и изпусна няколко кръгчета от пурата си. – Първо: какъв ще бъде отзвукът, ако примерно Тим се занимава с дамска мода? Вярно, че е представителен мъж, но не би се справил с тази задача. Вариантът не е подходящ. Освен това е важна и рекламата.

Мистър О'Мейли се замисли за малко, после бавно добави:

– Втората причина е, че ви харесвам.

– Харесвате ме? – недоумяваше Кейт. – Не може да бъде!

– Така е. Действително е така! – кимна той. – Имате квалификация тъкмо за тази работа. Не си мислете както винаги, че зад предложението ми се крие користна подбуда.

Кейт стана и го погледна с недоверие.

От рекламите Майкъл Догън щеше да чуе за нея. Какво ли ще предприеме? Не бе в стила му да сключва сделки с туид. Според схващанията му дизайнът на платовете служи предимно за търговски цели и няма нищо общо с изкуството. Майкъл реално ще прецени ситуацията – в това бе уверена. Касае се за нейното бъдеще. Сега имаше възможност да се утвърди в текстилния бранш и не трябваше да я пропусне.

– С какво време разполагаме?

– Шест седмици – осведоми я Тед. – Туидът се произвежда ръчно, тоест ще се забавим малко. Русел ще постави поне пет седмици срок на доставката... Приемате ли?

– Да – плахо отвърна тя.

– Това исках да чуя! – удари с юмрук той по бюрото и набра някакъв номер по телефона:

– Здравей, Роджър! Можеш ли да изпратиш камелии на мис Мак Гий? Добре, тогава всичките, които имаш. Окей, но не забравяй да сложиш визитната ми!

Тед затвори.

– Отвратителни цветя, но тя ги харесва.

– Искате да... ѝ се извините?

– Непременно. Не се караме за първи път. Жените са непостоянни, но вие не го вземайте сериозно.

Смаяна, Кейт напусна кабинета. Всъщност трябваше да се радва на предоставения шанс, но това означаваше още по-гясна съвместна работа с Тед, който безогледно си играеше с чувствата ѝ.

На работното си място мис Донели завари цял куп книги и специализирани списания от библиотеката на Тед. Списанията отразяваха парижката мода и по-специално тази на Русел. На отделен лист беше отбелязано местонахождението на статиите за него от вестници и списания. Доста време бе отделил за тази работа. Сделката не беше случайна, а резултат на изгодни преговори за продажба, които вероятно бяха причина за честите му командировки до Париж.

Кейт разлистваше списанията с интерес.

– Моите поздравления! – прозвуча гласът на Катя зад нея.

– Благодаря! Още не мога да повярвам.

– Ако моделите на Русел се разпродават добре, а аз не се съмнявам

в това, тогава всички ще имаме повече работа отпреди, фирмата ще преусее, сигурно Тим ще получи по-високо възнаграждение и тогава би се замислил за женитба. Щях да забравя – Кен Уилогби ми телефонира.

– Кой? – не разбра добре Кейт.

– Кен Уилогби... мъжът, който ще ми бъде кавалер на партито на учредителите. Съгласен е. Предложи един свой приятел, тъй като стана дума и за тебе.

– Наистина ли? – зарадва се Кейт.

С него тя щеше да се чувства по-сигурна пред Тед. Идваше ѝ като по поръчка. Нещата се нареждаха добре.

– Ти съгласна ли си? Прекрасно! – сияеше Катя. – Не го познавам, но е колега на Кен – от години са приятели и се нарича Никола Йеролд. Изглежда добре и обича забавленията.

– Окей, скъпа! Вече имам рокля. Кой във фирмата е най-добрият бояджия? – прошепна мис Донели, за да не чуят околните.

– Най-добрият бояджия?

– Да. Това е стара рокля, която искам да преободисам. Останалото е изненада.

– Аз ще взема от сестра си една зелена рокля, а това е любимият ми цвят. Попитай в бояджийницата, там ще те осведомят.

– Достатъчно си побъбрихте, момичета? – намеси се Тим. – Ако не възразяваш, необходима ми е помощта ти, Кейт.

– Идвам! – смигна тя на Катя и се приближи към него.

– Искам да те попитам, дали желаете да те придружавам по време на партито? – започна Тим.

– Съжалявам, Тим! – твърдо отвърна тя. – Вече съм заета.

– Разбирам – скри разочарованието си той и повдигна рамене. – В такъв случай ще се задоволя с Катя. Последна надежда...

– Как можеш да говориш така. Тя е прекрасно момиче.

Тим мълчаливо изпи чая си.

Кейт ходи по работа в бояджийницата и успя да се консултира с главния майстор, който я насочи към светложълт цвят. Тя реши за разумно да се вслуша в съвета му, още повече, че жълтото ѝ отиваше.

През последните дни Кейт не се оплакваше от безсъние. Вечер се връщаше изтощена и си лягаше веднага. Имаше нощи, когато заспиваше с дрехите, а на другия ден беше като пребита. Струваше ѝ се, че се е състарила с няколко години.

– Кейт, може ли една жена да има едновременно двама мъже? – пита я веднъж Катя по време на работа.

Мис Донели не се озадачи. Не ѝ бе необходимо да я пита за „втория мъж“ – той беше Тед, докато мечтата на нейните безсънни нощи, идолът, суперменът, героят, когото Катя обичаше, се наричаше Тим О'Хара.

– Не знам, Катя – въздъхна тя.

Приятелката ѝ изглеждаше нещастна и сподели:

– Мъжете остават без крака да тичат след някоя, а като я получат, бързат да избягат.

– Имаш право! Но все пак ние имаме своята работа.

– Така мислиш ти, защото твоята работа е по-интересна, а моята мечта е не да пиша само писма и адреси. Желая да се съберем с Тим, да се грижа за децата ни. С мен сигурно ще бъде щастлив.

– Убедена съм в това. А той покани ли те на тържеството?

– Да, като заместник. – горчиво се усмихна Катя.

„Какво ли е станало с Тим, за да се отнесе така коравосърдечно с нея“ – помисли си Кейт и попита:

– Ти какво му отговори?

– Казах му за Кен, с когото вече се бях уговорила. Тим остана като попарен, но това не ме утешава. Бих дала всичко, за да танцувам с него.

– Не се тревожи. Всичко ще се уреди.

В това изпълнено с работа и много напрежение време Кейт си мечтаеше да види със собствените си очи картините на великите майстори на четката Ван Гог, Утрильо, Писаро и Бонард в Париж. Неочаквано тя узна, че е настъпила важна за нея промяна.

– Както знаете, лекциите са предвидени за два семестъра. Искам да доведа до знанието ви, че те ще бъдат изнесени от професор Догън – съобщил един преподавател пред аудиторията.

Кейт застина като вцепенена. Не повярва на ушите си, докато около нея информацията живо се обсъждаше. Сърцето ѝ заби по-силно, щеше да се срещне с Майкъл още преди да замине за Париж!

Вечерната рокля за партито надмина и най-смелите ѝ очаквания – стоеше ѝ по мярка, само наметалото трябваше да се промени. Тя отстрани връзките и рюша и прикачи щрас по кантовете му.

Когато се въртеше пред огледалото с новите си дрехи, неочаквано се появи Лаура.

– О, Лаура! Исках да те изненадам!

– Не ти ли стана твърде много! – закани се с пръст нейната хазайка и добави:

– Майка ти ще припадне, ако те види.

– Не се безпокой. Можеш да я уведомиш, но други не бива да узнаят.

– Ще бъда като гроб – увери я Лаура. – Къде ще си намериш дантелен бельо?

Кейт замълча.

– Ще ти дам – предложи тя, повеждайки я към таванската стая.

Покривът беше толкова нисък, че се навеждаха. Лаура освети с прожектора една стара ракла. Отвори я – най-отгоре лежеше сгъната дантелена рокля на розови цветчета – сватбената ѝ рокля. Под нея откри френски корсет.

– Носех жантиери, но те изчезнаха загадъчно – призна тя.

– Изчезнаха? – не повярва Кейт. – Твоите жантиери?

– На тях беше прикрепено сребърно медальонче с надпис „Младоженци“. Питър ги закачи върху бравата на хотелската стая по време на медения ни месец. Изглежда, някой ги е взел като трофей.

– Или за щастие – допълни Кейт и се хвърли на врата ѝ. – Благодаря ти, Лаура!

Двете се прегърнаха и се разсмяха като ученички.

VII.

В края на октомври настъпи дългоочакваният ден – тържеството на учредителите.

Кейт прекара цял час във ваната, след което седна пред огледалото, сложи си сенки, руж и червило. Завърза на конска опашка косата си и я изсуши. На вратата се почука и влезе Лаура. Нейното лице бе румено като цвета на роклята ѝ.

– Вече си готова? – попита Кейт. – След малко ще се облека и аз.

– Трябва да отида навреме. Обещах на Тед да помогна за вечерята. Персоналът е нов и ако не е под наблюдение, може да възникнат неуредици.

Тонът, с който Лаура изрече тези думи, издаваше задоволство от гласуваното ѝ доверие. С очите на цербер тя би следила персонала и горко на този, който повреди нещо.

„На Тед му е лесно – мислеше си Кейт. – Заповядва и му е все едно, дали се касае за парти или за наемане на работна ръка.“

Лаура погледна златния си часовник, който носеше само при тържествени случаи. Време беше да тръгва, но първо трябваше да помогне на Кейт, която тъкмо си слагаше корсета.

– Ще ме задушиш, а искам довечера да си похапна – пошегува се тя, докато Лаура я стягаше.

– Изглеждаш чудесно! Само да можеше отнякъде да те зърне майка ти...

След като семейство О'Конър излязоха, Кейт седна на леглото и си обу нови найлонови чорапи. Корсетът беше с рюшени жартиери и чорапогачи не подхождаха. Струваше ѝ се, че се готви за бал с маски. Внимателно облече боядисаната рокля. Бледожълтата коприна се отразяваше в очите ѝ и придаваше специфичен оттенък на косата ѝ.

Дрехата сякаш бе правена специално за нея. Тя се питаше, кой ли е дизайнерът на тази чудесна нощница. Вероятно е била предназначена за нечия първа брачна нощ. Погледна се критично в огледалото. Въпреки силно вталената кройка корсетът не личеше – прикриваше го джемперът. Роклята се получи изключително ефектна и много по-евтина, отколкото Кейт очакваше. С парите, които ѝ останаха си позволи да си купи луксозни обувки с висок ток.

Кейт развърза конската си опашка и косата ѝ падна върху раменете,

като закри част от гърба. Едва свърши с обличането и на вратата се почука.

– Пристигаме! – чу се гласът на Катя.

– Влизайте! Идвам веднага! Налейте си шери!

За празника Кейт бе купила бутилка „Бристол“ и предварително приготви четири чаши до камината на първия етаж. Искаше да се запознае с Никола Йеролд, преди да се появят заедно на партито.

Тя се парфюмира, взе дамската си чанта и, като хвърли последен поглед в огледалото, слезе при гостите си. Тримата я очакваха с чаши в ръка.

– Кой идва към нас!? Долорес дел Рио ли?! – възкликна единият от мъжете – слаб, добре сложен блондин.

– Никола обича старите филми – обясни другият, който вероятно бе Кен Уилогби. Той имаше по-грубовати черти, но притежаваше атлетична фигура. Не му липсваше и самочувствие.

Катя беше облечена в зелена рокля. Тя не скри искреното си възхищение от Кейт при появата ѝ:

– Фантастична си!

Кейт се смути:

– Правя, каквото мога. Сигурна съм, че принцеса Даяна с радост би разменила прекрасните си дрехи, които е длъжна да носи постоянно, за нашите дънки.

– Казвам се Никола Йеролд и имам честта да ви придружавам – представи се русият мъж, помагайки на Кейт да преодолее последните стъпала.

– Кейт Донели.

– Кен Уилогби.

Тя се ръкува и с двамата. Никола беше облечен в смокинг, на лявата си ръка носеше златен часовник, а на дясната – масивна гривна. Изглеждаше добре, но Кен ѝ стана по-симпатичен. Стори ѝ се дори, че нейният кавалер я гледа твърде дръзко и високомерно. Той изпи шерито си до дъно, остави чашата на масата и предложи да тръгват.

– Не бързайте толкова – подхвърли Кейт, – и аз искам да пийна нещо.

Никола повдигна вежди:

– Наистина ли обличането бе толкова трудно?

Без да отговори, мис Донели се настани в едно кресло,

предоставяйки по-удобните на гостите си. Кен напълни чашата ѝ. Той носеше сако от червено кадифе, което никак не подхождаше на зелената рокля на Катя. Държеше се по-любезно и внимателно от своя приятел.

– За нас тази вечер е от особено значение – обясни Кейт. – Катя и аз ще пийнем за кураж.

– Да. Така е – потвърди Катя. – Ще бъдат представени дизайнните за новото производство.

– В това отношение съм спокойна, тъй като не вярвам моят да е включен в колекцията – заяви мис Донели, изпивайки питието си и предложи да тръгнат.

Въпреки че Тед живееше наблизо, Кейт никога не бе виждала къщата му, която се намираще в голям парцел. До нея водеше път, залесен с тис от двете страни. Сградата беше тухлена, в стил Тюдор. Всички прозорци светеха ярко.

Колите спираха една зад друга пред входа. Повечето гости бяха вече пристигнали.

– Мис Донели и аз слизаме тук. Ще се видим, след като паркирате колата – предложи Катя.

Тед ги посрещна пред къщата и ги поздрави:

– Ще разрешите ли да ви запозная... – започна той, но Мойра рязко го прекъсна:

– Не е необходимо. Срещали сме се и знаем доста една за друга. Нали, мис Донели?

Кейт почувства, че кръвта ѝ закипя. Дали О'Мейли не беше ѝ разказал всичко? Опита се да се успокои, преброявайки до десет и отвърна иронично:

– Благодаря за любезния прием, скъпа Мак Гий! Няма дори и помен от добри обноски?

Тед посрещаше вече други гости и пропусна онова, което стана зад гърба му.

Кейт си пробиваше път, като се опитваше да намери банята. Премина през много помещения и се озова в кухнята, където цареше голямо оживление. Облечени в бяло, хората сновяха наляво-надясно, всички уреди и инсталации дрънчаха и бучаха едновременно.

В средата на столовата бе застанала Лаура, чувствайки се в стихията си. Над розово-червената си рокля бе препасала бяла престилка.

– Какво има, скъпа – обърна се към нея Лаура.

– Нищо особено – изхълца Кейт, отиде бързо до чешмата, избутвайки настрана един от готвачите, намокри носна кърпичка и я постави на

челото си.

Лаура се приближи до нея, като се опитваше да я успокои.

– В последно време ми се събра много. Вече се чувствам по-добре. Мойра Мак Гий се държа на входа твърде арогантно с мен. Развали настроението ми още в самото начало.

– Мойра естествено не изпитва симпатии към теб, скъпа. Съчувствам ти. Нима очакваше нещо друго след всичко, което се случи напоследък?

В този момент се приближи Тед. Очите му заблестяха, като видя Кейт.

– Тази вечер сте чаровна!

– Добре, че е гримът – иронично отбеляза тя, като избърса лицето си с кърпичката.

– Не е необходимо да слагате грим. Елате!

– Къде, ако мога да попитам? Предпочитам да се върна в къщи.

– Да опитаме шампанското.

– Нека дойде и Лаура. И без това нищо няма да разбере от празника. Дано поне ѝ плащате добре.

– Да ѝ плащам! Вие, жените, мислите само за пари – заяви той. – Лаура, ще дойдете ли? Ако не се лъжа, мис Донели не се чувства добре.

– О, не! – отказа тя. – Не мога да изляза точно сега.

Тед поведе Кейт към асансьор, обшит с червен плюш. На стената в кабината висеше картина, представяща седнала пред огледало девойка.

– Това не е ли Тулуз Лотрек?

– Естествено.

– В асансьора?

– А защо не?

– Не е ли разточителство?

– Напротив – обясни Тед. – В кабинката хората обикновено сучаят – гледат часовника си или тавана. А така имат възможност да се наслаждават спокойно на картината.

– Друг не би си го позволил.

– Съществуват репродукции.

Асансьорът спря и вратата се отвори. Кейт недоверчиво последва Тед, който влезе през тежка дъбова врата и я въведе в стая с вградена в стената библиотека. Вита стълба от ковано желязо водеше към ниша с голямо меко легло, оградено с червени завеси и балдахин.

– Тук най-после сме сами.

Върху мраморна масичка бе поставен сребърен поднос с кофичка за

лед, а в нея – бутилка шампанско, която Тед отвори и напълни пригответените чаши. Кейт взе своята и се отпусна в коженото кресло.

– Чудесно е! – кимна тя след първата глътка. – Как е Мойра?

– Сигурно танцува. Няма ли да се съблечете?

Мис Донели неволно се смути. Думите на Тед ѝ прозвучаха като намек – те ѝ напомниха за първия ден от запознанството с него и историята с коженото му яке. Спомените ѝ я върнаха към всичко онова, което се случи тогава. Усети, че ѝ става топло, изправи се, съблече джемпера и бавно, но предизвикателно се завъртя пред мъжа, който я наблюдаваше.

Тед подсвири тихо.

– Опияняващо! Ваша разработка ли е?

– Не съвсем, но носи моя стил.

Мълчаливо, без да бърза, тя изпи шампанското си. Почувства как се освобождава от напрежението. Обстановката около нея, тишината в стаята ѝ действаха успокояващо. Знаеше, че изглежда привлекателна – беше добре облечена. „Всичко е толкова хубаво“ – помисли си Кейт, като си представи, че вместо Тед в съседното кресло е седнал Майкъл.

– Какво ще кажете за спалнята ми?

– Като в холивудски филм. Значи тук примамвате жените?

– Жените ли? – озадачи се той.

– Вероятно не е била само една?

– Стотици.

– Стотици?! – не повярва тя.

– А вие колко мъже познавате?

Кейт се притесни:

– Какво имате предвид?

– Вие по-добре знаете.

– Мисля, че това си е моя работа – сви рамене тя.

– Кейт, много сте сексапилна! Бих се учудил, ако Майкъл не е спал с вас.

– Така е! – извика тя. – Стотици пъти!

Опита се да се изправи, но Тед я спря.

– Лъжете. Вие сте подла лъжкия!

– А вие не сте джентълмен, мистър О'Мейли!

– Никога не съм твърдял подобно нещо.

– Откъде знаете тогава, че ви лъжа? – обърна се тя.

– Толкова ли сте сигурен?

– Познавам жените. По-лесно им е да минат през ада, отколкото да

признаят, какво се е случило с тях.

– Тогава жените ви са били старомодни.

Тед О'Мейли кимна:

– Признавам, че и възгледите ми са твърде старомодни.

– Тогава предпочитам да се върна в каменната ера – пошегува се тя.

– „Аз съм господар, ти си робинята!“

Тед се засмя с пълен глас:

– Мис Донели, до вас не би се приближила никоя...

– Също и Мойра ли? – пресече го тя.

– Мойра няма нищо общо с вас.

– Все пак сме жени.

– Това е единственото, което ви свързва – отвърна той.

– Бегло я познавам, но се питам, какво намирате в нея?

– Преди година тя бе мило създание. Чаках я твърде дълго, тя се промени. Вече не се решавам на такава връзка.

– Това означава, че...

– Че играя с фалшиви карти?

– Казвате го вие.

– Аз също се промених. Станах безчувствен и пресметлив.

– Моля ви, човекът, за когото говорите, е моят шеф.

Тед се приближи така близо до нея, че сърцето ѝ заби лудо. Мислено тя прецени разстоянието до вратата. О'Мейли започна да я гали по косата.

– Не! – прошепна Кейт. – Не мога... Не ме предизвиквайте. Не бих издържала на изкушението.

– Сега сте откровена.

– А вие? Успяхте ли да осведомите Мойра за мен и Майкъл?

– Не. Майкъл я осведоми.

– Майкъл?! Не може да бъде!

– Има навика да изповядва често душата си.

Мис Донели не повярва, но разговорът за Майкъл прекъсна близостта, която се беше създала между тях. Под предлог, че я чакат долу, тя се измъкна от спалнята на Тед и той не я спря.

VI.

Влизайки в асансьора, Кейт забеляза, че е забравила джемпера си при Тед. Нямахме смелостта да се върне. Предположи, че той ще ѝ го донесе по-късно.

В салона свиреха джаз и гостите се забавляваха добре. Помещението бе препълнено и горните прозорци, въпреки хладното време, бяха отворени.

Кейт откри Катя и Кен на дансинга. Тим стоеше до вратата с чаша в ръка:

– Роклята ти е чудесна! – подхвърли той, поглеждайки полуоткритите ѝ гърди – каня те на танц.

– С удоволствие, но по-късно. Никола вероятно ще ме потърси.

Тим с усмивка обясни, че кавалерът ѝ играе билиард и няма да забележи нейното отсъствие. Действително Никола беше в билиардната зала. Кейт се засрами, че точно той обираше парите на колегите ѝ най-безцеремонно, но не посмя да се намеси.

Скоро гостите се събраха около бюфета за вечеря. Тед взе думата:

– Бих желал – започна той, – да изкажа най-сърдечна благодарност на всички сътрудници, допринесли за реализиране на проекта „Нови тенденции в производството на туйд“, особено на...

Той се огледа наоколо:

– Мис Донели, бихте ли дошла?

Всички погледи се насочиха към нея.

– Поздравявам ви! – продължи той, като ѝ подаде кожена папка с грамота и образец на гуид по неин дизайн.

Тя не повярва на очите си. С помощта на Тед мострата изглеждаше чудесно.

Гостите изръкопляскаха, а тя едва намери сили да каже:

– Благодаря ви за съдействието, мистър О'Мейли.

Докато приемаше поздравленията от своите колеги, Кейт стискаше в ръка отличието: Никой не завиждаше на успеха ѝ. Първият образец вече бе готов, предстоеше ѝ работа по колекцията на Русел. Скандално започналата вечер се превръщаше в триумф.

Тъй като Никола не се появи, тя седна до Катя и Кен. Когато Кен отиде за кафе, до тях се приближи Тим.

– Здравей, Тим! Как си? – любезно го поздрави Катя.

Той изглеждаше блед, сигурно беше попрекалил с пиенето.

– Ако кавалерът ти разреши, бих танцувал с теб, Катя.

– Решавам сама и не възразявам. Да вървим.

Звучеше приятна музика. На дансинга вече танцуваха блус Мойра и Тед.

– Много е хлътнала по него, горката – пошушна Катя на приятелката си, преди да последва Тим.

Докато пиеше кафето, Кейт наблюдаваше танцуващите. Изведнъж почувства нечия ръка на рамото си.

– Ще танцуваме ли?

Изненадана, тя изпусна чашата и заля роклята си. Висок рус мъж коленичи и започна да почиства със салфетка кафето.

– Майкъл! Това си ти!

– Здравей, Кейт! – с усмивка каза той.

Бе настъпил мигът, който толкова отдавна чакаше и тъкмо сега да изцапа роклята си! Майкъл я поведе към дансинга.

– Не мога да повярвам!... – опитваше се да каже нещо тя. – Америка добре ти се е отразила. Защо се върна?

– Диана и аз се разделяме окончателно – обясни тихо Майкъл. – Няма повече смисъл да живеем така. Тя е на Ривриерата, а аз се върнах, за да рисувам...

– За да рисуваш ли?

– Да, и за да те видя. Едва те познах. Станала си по-красива от преди, скъпа...

В очите ѝ се появиха сълзи. Искаше ѝ се да седне. Тръгна заедно с Майкъл към масата си, но се появи Тед и препречи пътя ѝ с думите:

– Разрешавате ли?

Майкъл се вцепени, но не каза нищо и мълчаливо напусна дансинга.

– Защо не ме предупредихте? – попита Кейт, танцувайки.

– Не знаех. Професор Догън обича изненадите и така настройва жертвите си една срещу друга.

– Не говорете по този начин. Той се е разделил вече със сестра ви и затова е тук.

Гневни пламъчета заблестяха в очите на Тед:

– Диана отдавна трябваше да остави този плейбой.

– Искате да ме защитите ли? Едни се развеждат, други желаят да бъдат цял живот заедно. Не сме в 19 век! Не всеки има смелостта да признае грешките си! – добави Кейт.

– Намеквате за Мойра и мен?

– Ако така го разбирате...

– В никакъв случай! – прекъсна я той. – Аз никога не престъпвам дадената дума.

– В това не съм се съмнявала...

Танцът свърши, Тед се поклони и остави партньорката си сама. Тя тръгна след него, настигна го и леко докосна с ръка рамото му.

– Благодаря ви сърдечно! – заяви Кейт, като посочи с поглед папката.

– Вече ми благодарихте! – студено отвърна той и продължи.

– Почакайте...

О'Мейли влизаше в кабинката на асансьора и възнамеряваше да се оттегли, когато Кейт го догони и блокира вратата.

– Тед! Отнасяте се несправедливо към Майкъл. Заклевам се, че той няма да ви причини нищо лошо.

– Защото отдавна го е сторил. Няма да го допусна до вас! Той никога не ще ви притежава! Предупреждавам те, не ме подтиквай към крайности!

После я целуна така необуздано, че тя почти загуби равновесие. Вратата на кабинката се затвори и ги раздели един от друг...

– Виж я ти? – чу тя зад гърба си. – Значи, вярно е, което се говори...

Никола се полюшваше към нея с полупразна бутилка шампанско. Кейт се смути: „Сигурно е видял всичко!...“

– Не е така, както си мислиш – промълви тя, отстъпвайки бавно.

– Не, скъпа. Както чувам, добре се оправяш. Всъщност, с кого танцува? Следващото стъпало по стълбата на горе ли?

Кейт се изчерви и се върна назад с надеждата да намери изхода.

– Не ти ли стигам аз, съкровище? Нима не мога да помогна за кариерата ти? Ти ме покани тук. Дължиш ми обезщетение – фъфлеше той, хващайки я за ръката.

– Покана не означава привилегии! Освен това ти прибра добри пари от колегите ми на билиард.

Стигнаха до дъното на коридора. Кейт се почувства в задънена улица. Беше тихо, никой не идваше. Тя забеляза една врата и се втурна през нея в стаята, като се опита да затвори след себе си, но Никола ѝ попречи с крак, нахвърли се грубо и невъздържано върху нея и с рязко движение раздра роклята ѝ.

Кейт извика ужасена и го удари с всички сили по лицето. Никола се

олюля и я погледна ядосано.

– По дяволите! Какво толкова се церемоня с теб! – отсече той и я помъкна към дивана.

В този миг вратата се отвори. Само за секунди Тед прецени обстановката.

– Вън! – кресна той, изви зад гърба ръката на Никола и го притисна към стената. – Моментално напуснете къщата, разбрахте ли! Кейт, качете се горе и облечете нещо! А вас, мистър, ще дам под съд! Хайде, побързайте!

О'Мейли го избута в коридора.

Кейт се успокои. Разочарована, огледа дрехите си. Цялата горна част – от деколтето до талията – бе разкъсана и не можеше да се използва повече.

Наоколо нямаше никой, тя влезе в асансьора и се качи в стаята на Тед.

Какво ли ще си помисли Майкъл, ако я видеше полугола в стаята на зет си?

Изми се в банята, облече копринен пеньоар и завърза колана. След кратко почукване влезе и О'Мейли. Под лявото му око кървеше рана като на боксьор.

– За бога, какво се е случило?

– Изведох този тип на чист въздух. Бих искал Майкъл да е на неговото място – каза той, отвори един шкаф и наля скоч с лед.

– За тебе – вдигна чаша Тед.

Кейт се съвзе от уплахата, въпреки че скочът пареше на гърлото ѝ и отбеляза:

– Най-добре е да изпратя Лаура или Катя в къщи за дрехи.

Той седна до нея и я прегърна. Полазиха я тръпки. Мина ѝ през ума, че Майкъл не бива да я вижда в това състояние. Тед започна да обсипва с целувки лицето и шията ѝ.

– Моля ви... не... Майкъл и аз...

– Не желая повече да чувам това име! Никога!

Мис Донели си припомни ужасната случка с пийналия Никола.

– Тед, не искам... Аз...

Устните му се сляха с нейните и той я понесе по стълбите към спалнята. Сложи я на леглото и обви ръце около нея, притискайки я към себе си. Тялото му беше мускулесто. Кейт не биваше да се поддава на чара му и да губи контрол над себе си точно сега. Майкъл не би ѝ простил. В един момент Тед разхлаби прегръдката си, Кейт се изплъзна,

претърколи се и избяга. На най-горното стъпало закачи, тока на обувката си в полата на пенюара и полетя през глава надолу.

Когато се събуди, всичко я болеше. Отвори очи. Заслепи я светлината от прозореца и се принуди да ги затвори. Бе облечена в широка нощница, а на единия си крак имаше превръзка. Дали не е счупен? Ако беше, нямаше да се намира в къщата на Тед. „Колко ли е часът...?“

Почука се. Влезе О'Мейли, носейки поднос със закуската и ваза с жълти рози. Помогна ѝ да се изправи.

– Боли ли?

Кейт заплака. Всичко беше против нея. Спомни си минутите с Никола, скъсаната рокля, сцената в спалнята на Тед...

– Не плачи – избърса нежно сълзите ѝ той.

– Съжалявам – хълцаше Кейт. – За всичко сама съм си виновна.

– Вината е моя – извини се О'Мейли и седна на леглото до нея. – Изпий чая си и ще се почувстваш по-добре. Защо избяга?

– Нямаше друг начин! Обвързана съм с друг мъж – прошепна тя, затваряйки очи.

– Това означава ли, че съм ти безразличен и нямаш чувства към мен? Ти ме харесваш, както и аз теб... Убеден съм! Признай си! Снощи ме желяеше... Отговори ми, защо побягна!

Кейт трескаво премисляше. Не можеше да му каже истината. Реши да отговори така, че Тед да я остави на мира.

– Не – излъга тя и го погледна в очите. – Не те желяех, защото обичам друг.

– Разбирам. Отивам долу при лекаря. До скоро.

Мис Донели не отвърна, но когато вратата се затвори след него, сърцето ѝ се сви. Почувства, че Тед силно се засегна от думите ѝ. Тя също изпита болка. Лъжата не ѝ помогна да възстанови душевното си равновесие. Съжаляваше за стореното.

IX.

Всичко тръгна по старому. Постепенно Кейт забрави за случилото се. Съвместната ѝ работа с Тед се ограничаваше само до служебни контакти. Той се държеше резервирано, а погледът му изразяваше безразличие. Сякаш беше остарял с десет години.

След неочакваното си появяване на тържеството, Майкъл се бе загубил някъде. Писмено я уведоми само за пътуването си до Америка. Изпращаше ѝ цветя, които бяха слаба утеха за нея.

Един ден ѝ се наложи да работи до късно. Всичките ѝ колеги си тръгнаха и Кейт остана сама в стаята. Цялото ѝ внимание бе насочено към парижката колекция. Според договора с Русел бяха необходими дванадесет десена в различен стил, само десет обаче вече бяха готови. Времето я притискаше, а ѝ липсваха и идеи.

Експериментираше със златна и сребърна нишка, опитваше комбинации, но не одобряваше никоя. При съчетание с ярки цветове нишката не се забелязваше от разстояние. Десенът подхождаше по-скоро за елегантни дамски костюми.

Кейт се беше задълбочила в работата си, когато в помещението влезе Катя.

– Здравей, Катя! Изглеждаш много добре.

– И добре се чувствам. Тим е влюбен в мен. Представи си, поиска ръката ми!

– Радвам се – прегърна я Кейт, – и ви желая много щастие.

Приятелката ѝ сияеше.

– Да пийнем по едно питие в „Емералд Лион“? – предложи Катя.

– Приемам. Да тръгваме!

В заведението се настаниха в едно сепаре и поръчаха коктейл с шампанско.

– Имам една молба – каза Катя. – Би ли разработила проект за сватбената ми рокля. Онази, която носеше на тържеството, беше чудесна.

Тези думи ѝ напомниха за неприятните преживявания но време на празника. Катя не знаеше, че сега роклята ѝ висеше скъсана в гардероба.

– Окей! Щом настояваш, ще се опитам. Това ще бъде сватбения ми подарък за теб.

– Кейт, ти си ангел!

Радостта на Катя от приготовленията ѝ за сватбата контрастираха с

нешастието на Кейт. Принудена да направи избор между двама мъже, тя бе загубила и двамата.

Болката в сърцето ѝ ставаше още по-дълбока, като гледаше щастливите усмивки около себе си. В съседното сепаре мъж и жена непрекъснато се целуваха. Сигурно бяха влюбени. Кейт не сваляше поглед от тях. На ръката на жената блестеше скъпоценен брилянт. Очевидно имаха повод за празненство. Внезапно мъжът се обърна. Мис Донели преглътна и пребледня – бе Майкъл.

В Първия миг тя не повярва. Жената в елегантен черен костюм я погледна, но после отново се загледа в партньора си. Кейт затвори очи и попита Катя:

– Видя ли го? Коя е тази жена?

– Неговата – последва отговор.

– Неговата ли?!... – повтори тя. – Да си вървим.

Става късно.

Катя предложи да я закара с колата, но мис Донели предпочете да се прибере сама. Свежият вечерен въздух и тишината ѝ поддействаха успокояващо, но не намалиха болката и разочарованието. Най-лошото бе, че нейните илюзии се разбиха. Искаше да има мъж, на когото да се довери, но за разлика от Катя нямаше късмет. Попадна на човек, който се подигра с чувствата ѝ, мамейки я още в самото начало.

В къщи Кейт написа писмо на Майкъл. Изля всичката си мъка и гняв. Въпреки че вече бе полунощ, тя наметна палтото си и пусна плика в пощенската кутия зад ъгъла. Не искаше да рискува: в момент на слабост би могла и да не го изпрати.

– Затегнете коланите! След няколко минути се приземяваме в Париж. Надяваме се, че пътуването беше приятно и ще се радваме да ви посрещнем отново на борда на нашите самолети... – съобщи стюардесата, повтаряйки съобщението и на френски.

Кейт съжаляваше, че в училище не бе изучавала по-задълбочено този език. Отвори за стотен път папката със скиците и мострите. Тед седеше до нея и гледаше съсредоточено през илюминатора. Дано Шарл Русел оцени добре нейните разработки.

Митническата проверка премина формално. В чакалнята О'Мейли намери шофьора на хотел „Морис“. Като единствени гости имаха честта да пътуват с ролройс.

Денят бе слънчев. Под дърветата се топеше последният сняг.

Мекото време примамваше хората по улиците, където пълнеше непрекъснат поток от автомобили.

– Ще слезем тук! – обърна се Тед към шофьора.

– Струва ми се, че има задръстване – отбеляза Кейт.

– В Париж често се случва. Намираме се на площад „Конкорд“.

На площада се извисяваше стар египетски обелиск, неудачно съчетан с железни фенери по улицата. Недалече се виждаха хотел „Крилон“, морското министерство и американското посолство. Тръгнаха по улица с много магазини и спряха пред „Бристол“.

– Изминахме почти половината път – отбеляза О'Мейли. – Да се отбием за малко в бара на хотела.

Седнаха до прозореца, откъдето мис Донели с интерес наблюдаваше минавачите по тротоара.

– Едно мартини, моля – каза тя, когато дойде келнерът.

– Донесете мартини – за мен и за дамата! – поръча на френски Тед и започна да прелиства работния си план.

Докато отпиваше, Кейт тайно го наблюдаваше. И в този момент си даде ясна сметка за чувствата, които изпитваше от дълго време към него. Всъщност тя се влюби в О'Мейли от пръв поглед още при пристигането си на гарата в Дъблин, но не искаше да го признае дори пред себе си. По всякакъв начин се стремеше да го отблъсне и намрази. Двама мъже се появиха едновременно в живота ѝ и това я обърка. Преживяванията ѝ се разминаваха с представите ѝ за любовта.

– Утре – закуска в хотела, среща с Русел, посещение на модната му къща след обяд. За вечеря сме поканени на неговата вила във Фонтбло. В сряда...

Той вдигна очи към нея и погледите им се срещнаха за миг. Повика келнера и плати сметката.

Пътят им минаваше по „Риволи“ – най-оживената търговска улица в града, където стърчеше импозантната сграда на хотел „Морис“. Очакваха ги. Показаха им стаите, които бяха една до друга с междинна врата. Кейт разопакова багажа си и се доближи до прозореца, откъдето се откриваше чудесен изглед към Тюйлери.

– В седем ще ви взема за вечеря – уведоми я Тед.

– Какво е това? – попита тя, сочейки красивата кутия на стола.

– Предстоят ни отговорни срещи, затова от особено значение е облеклото. Направете ми удоволствие и облечете тези дрехи – и той ѝ подаде кутията.

Като я разопакова, Кейт не повярва на очите си – вътре имаше

сгъната синя шифонова рокля с широк колан. Красиви сребристи обувки и нежно френско бельо допълваха комплекта. Тед бе помислил за всичко. Дали сам го е избрал? Откъде е намерил време?

Стана ѝ ясно, след като забеляза етикета върху опаковката – „Модна къща Русел“. Изкъпа се и облече новата рокля. Стоеше ѝ като излята. Гримира се старателно, огледа се в огледалото, почука на О'Мейли и влезе в стаята му. На масичката стоеше бутилка шампанско в кофичка с лед. Вратата на банята бе открената.

Тед надзърна с кърпа около кръста и мокра коса. Кейт се възхити от атлетичното му, мускулесто тяло.

– Изглеждаш чудесно. Извини ме, че още не съм готов. Налей си шампанско, докато чакаш! – каза той, преминавайки на ти.

Беше в добро настроение и искаше да използва рационално времето си. Тя опита питието, извади скицника и нарисува няколко варианта за сватбената рокля на Катя, като особено внимание отдели на воала. В това време Тед се облече и излязоха.

Много погледи се отправиха към Кейт, когато влязоха в ресторанта. Тя бегло погледна менюто и го остави на масата:

– Предоставям избора на теб.

Тед се озадачи:

– Изглеждаш коренно променена.

„Няма съмнение – мислеше си тя. – Вече знам съвсем определено чувствата си към този мъж!“

– Вероятно, защото съм щастлива – каза гласно.

– Имаш право. Не се случва често човек да получи шанс като твоя.

Повечето се трудят неуморно само за насъщния.

Забележката помрачи настроението ѝ. Дали не я смяташе за натрапница? Искаше да му отвърне, че също е работила упорито, но си спести думите, тъй като бе в бранша едва от половин година.

Тед поръча на френски, от което тя не разбра нищо. Помоли за превод. С усмивка той изпълни молбата ѝ:

– Лангуста със скариди, агнешко с боб, паста с кафе и вино, ако не възразяваш.

– Не, разбира се.

– Казах ли ти, колко си красива тази вечер?

– Да, но няма да се обидя, ако ми го кажеш още веднъж.

– Роклята ти стои добре. Дано Русел не те поиска за модел.

Никога досега Тед не е бил така галантен. В изблик на нежност Кейт постави ръката си върху неговата.

– За нищо на света не бих напуснала работата си при теб – прошепна тя, но О'Мейли изобщо не реагира.

Докато той опитваше виното, Кейт премисляше, дали не бе отишла твърде далеч с изявленията и действията си.

Резливото бяло вино скоро я замая. На излизане от ресторанта Тед прегърна Кейт през талията, а когато останаха сами в асансьора, я целуна продължително и тя не го отблъсна.

– Майка ми винаги ме съветваше да не вярвам на ирландец – опита се да каже тя.

Вратата на кабинката се отвори и той я понесе на ръце към стаята си. Мека розова светлина изпълваше помещението.

– Откога чакам този миг... – прошепна Тед и я положи на леглото. – Мисля, че осъзнаваш какво вършиш, Кейт?

Отново я обсипа с целувки, докато ръцете му я галеха нежно. Кейт не се противеше и се отпусна.

– Силата ми не е в търпението – предупреди я той.

– Желаш ли ме, както аз теб? Ако не, по-добре да не го правим?

– Да. Отдавна. Досега те... лъгах – промълви тя с тих глас.

– Тогава кажи ми го! – настоя Тед, докосвайки с устни шията ѝ така нежно, че я полазиха тръпки.

Насладата я правеше безсилна.

– Желая те – прошепна Кейт.

Той плъзна ръце по кръста ѝ, като прихвана леко закръгления ѝ ханш, без да престава да я целува. Бавно я съблече, а после и неговите дрехи паднаха на пода. Тя обгърна нетърпелива шията му и се притисна към него. Голото му тяло силно я възбуждаше. Отвърна със страстни целувки на удоволствието, което изпитваше. Нищо не бе в състояние да я възпре. Тед бавно потърси с ръка гърдите ѝ, а с другата погали бедрата. Тя го желаше, той също – двамата се сляха в едно цяло.

Кейт се движеше в такт с него, като го галеше и подтикваше към по-ускорен ритъм. Скоро страстта им достигна връхната си точка, след което се отпуснаха на копринените възглавници изтощени. Тя имаше чувството, че всичко наоколо се върти и се сгуши плътно до него...

Не знаеше колко време е изминало, но все още лежаха прегърнати. Сърцата им биеха в синхрон. Почувства се отпаднала, но щастлива.

– Беше страшно хубаво... – промълви Тед.

Кейт се сви доверчиво в прегръдките му и го целуна. Отначало не чу звъненето на телефона. Едва когато той вдигна слушалката, разбра, че някой ги безпокои.

– Ало! Слушай, телефонираш ми посред нощ... Сериозно ли говориш? Добре, почакай!

Тед се изправи.

– Спи, скъпа! Прехвърлям разговора в твоята стая.

Кейт притихна под завивката и затвори очи. Вече се унасяше, когато той се върна. Протегна ръце към него, като искаше да го привлече в леглото, но О'Мейли рязко се обърна и облече халата си.

– Мисля, че е по-добре да се облечеш. Късно е. Трябва да спим – набързо каза той.

Като чели буца заседна в гърлото ѝ. Опита се да прикрие възмущението си, премисляйки трескаво обстоятелствата, променили настроението му. Месеци наред О'Мейли правеше опити да я прелъсти. Когато успя, загуби интерес към нея.

– Тед, какво става? – едва не изхлипа тя. – Беше така мил и нежен, а изведнъж се промени...

– Утре ни предстои напрегнат ден. Ще уреждаме сделката.

На Кейт ѝ се искаше да го прегърне, за да почувства топлината на тялото му, но Тед някак си нетърпеливо я чакаше да освободи леглото. Дали нямаше угризения заради постъпката си... или го смущаваше страстта, с която му се отдаде? Може би дори не разбра, че тя беше девствена?

Обидена, мис Донели се изправи мълчаливо, облече се, взе скиците си и затвори с трясък вратата след себе си. Как щеше да го погледне утре, когато отново трябва да работят заедно. За възможността да зарече всичко и да се завърне при майка си, тя въобще не помисли, още повече, че ѝ предстоеше следване в колежа.

Х.

Кейт отвори вратата на стаята си, но се спря уплашено. Вътре цареше полумрак. На слабата светлина, идваща от коридора, различа фигура на мъж в леглото си. При влизането и мъжът се надигна и тя чу познат глас:

– Здравей, Кейт! Чакам те отдавна.

– Майкъл?! Как попадна тук?! – свлече се тя на близкия стол.

– Обясних на камериерката, че ме очакваш и влязох.

– Получи ли писмото ми?

– Да. Затова пристигнах.

– Но аз го написах преди няколко седмици!

– Знам, знам... Имай малко търпение! Не ми бе лесно с Диана...

– Видях! – иронично подхвърли тя. – Бяхте по-скоро влюбени, отколкото пред развод!

– Разбери ме правилно! Това е само игра. Съобразявам се с адвокати, пари...

– Парите винаги са подходящо извинение.

– Диана е способна да провали кариерата ми. Малцина биха могли да се издържат само с рисуване. Не мога да захвърля всичко и да се откажа от сегашното си положение.

Говореха на висок глас и Тед можеше да ги чуе. Сигурно още не бе заспал. Кейт предложи да продължат разговора си навън. Облече набързо едно манто върху вечерната си рокля и излезе. Докато напускаха хотела, не размениха нито дума.

– Къде беше досега? – попита я Майкъл, преди да тръгнат без посока из тъмните улици.

Гласът му звучеше настойнически и това я подразни.

– Не те засяга. Споменала съм в писмото, че...

– Ха! Съмняваш се в любовта ми към теб? Е, вече съм свободен. Не исках да ядосвам Диана, тъй като семейството ѝ е влиятелно в Ирландия.

Кейт не можеше да повярва, че е била увлечена по този мъж. Беше доволна, че не бе имала интимни връзки с него. С поведението си той непрекъснато я разочароваше.

– Няма смисъл, Майкъл, – каза тя. – Осъзнах, че досега съм се заблуждавала. Не си подхождаме и няма да се ожения за теб, даже да се

разведеш.

– Как си позволяваш да говориш така след всичко, което направих за теб?

Търпението ѝ се изчерпа:

– Нищо не си направил за мен – сърдито тропна тя с крак.

– А стипендията? Настоящата работа? Елегантните дрехи, които носиш – всичко това дължиш на мен. От самото начало ти ме използва като трамплин.

– Не си ми помагал за работата – възрази Кейт. – Сама я намерих.

– Не ме карай да се смея! Притиснала си Тед, като си използвала името ми.

Чашата преля. Как се осмеляваше да ѝ държи подобен тон! С всяка своя дума изопачаваше истината.

– Получих отличие, утвърдих се в работата си и затова съм в Париж. Кой кого притиска!? Оставяш ме сама в Дъблин, изчезваш с жена си в Америка, връщаш се и...

– Не е вярно – прекъсна я Майкъл.

... идваш при мен във Франция, обиждаш ме и се надяваш да ме спечелиш – продължи тя. – Всичко свърши. Завинаги и окончателно!

Очевидно той не я слушаше.

– Майкъл, да забравим миналото. Ти беше много за мен, но вече не съм малкото момиче, което познаваш от остров Гърнзи.

Неволно Кейт си спомни за Тед – усмивката, блестящите му очи, мускулестото тяло... Само да беше тук и положението щеше да изглежда другояче. В отношенията ѝ към Майкъл никога не се породиха страсти. Те дори бяха по-скоро плод на въображението ѝ. Една мечта, която не се осъществи.

– Съжалявам! – каза тя. – Не можем ли да останем приятели?

– Не – последва груб отговор.

В този момент по улицата се зададе едно такси. Майкъл го спря, качи се, тръгна вратата и замина. Кейт остана сама. Постъпката му я смая.

Изживяла първоначалния шок, тя се огледа – намираше се на непозната улица. Едва ли щеше да намери обратния път.

Един мъж се приближи и я заговори.

– Не, не – извика тя, клатейки глава и продължи по-нататък.

Не разбра какво искаше той, но се досети. Представи си как изглежда – облечена в скъпа рокля, манто, разрошена коса, размазан грим – сама жена в такъв вид през нощта в Париж...

Стана ѝ страшно. Избягваше тъмните ъгли и улици. Те бяха безлюдни и пусти в този късен час. Безкрайните витрини с решетки, от които проникваше слаба светлина, не разсеяха уплахата ѝ. Внезапно забележа патрулираща полицейска кола. Опита се да я спре, но колата изчезна в нощта. Никога досега Кейт не се беше озъртала така отчаяно за такси. Ядосана и ужасена, тя тръгна по уличката. Страхуваше се, кого ли ще срещне из непознатия град. В джоба си нямаше пукнат франк.

Неонова реклама на бар привлече вниманието ѝ. Влезе и попита дебелия барман, който почистваше масата, за телефон.

– Не... не! – отвърна той.

Кейт напразно се опита да си спомни някоя дума на френски. Преобръна пак джобовете си за пари, но напразно.

Барманът равнодушно сви рамене. Един от клиентите го заговори, изваждайки няколко монети. Съдържателят подаде една от тях на мис Донели.

– Благодаря! Мерси! – каза тя.

В указателя откри телефонния номер на хотела. С трепереща ръка пусна монетата и набра.

– Хотел „Морис“ – прозвуча глас от телефонната централа.

– Мосю Тед О'Мейли, моля – каза Кейт.

– Ало... Тук хотел „Морис“!

Изглежда не я чуваха. Разклати слушалката, но връзката прекъсна.

Тя изтръпна. Отиде до непознатия, който беше ѝ помогнал.

– Улица „Риволи“?

Мъжът започна да обяснява нещо, но установи, че девойката не го разбира. Сложи ръка на рамото ѝ и слезе от високия стол до бара. Чак сега тя забележа, че единият му крак е сакат. Куцукайки, той излезе навън, като ѝ направи знак да го последва. Пред заведението беше паркиран мотор.

– Благодаря – изненада се Кейт, но не се осмели да откаже на показаната му да я откара.

Качиха се и потеглиха.

– Хотел „Морис“ – извика тя в ухото му, докато пътуваха.

С голяма радост и облекчение забележа хотела. След минути спряха пред входа и Кейт сърдечно се сбогува със своя спасител.

Непознатият закопча каската си, махна ѝ с ръка и отпътува, усмихвайки ѝ се. Мис Донели изчака, докато мотоциклетът се изгуби от очите ѝ и влезе в хотела.

Единствен свидетел на завръщането ѝ, портиерът погледна

изумено, когато Кейт мина край него. В асансьора тя не се сдържа и се заплака. Никому не би разказвала в подробности, какво ѝ се бе случило. Не вярваше, че Майкъл е способен да я изостави, да извърши подобна низост – и то през нощта в непознат град...

Когато отвори вратата на стаята си, тя изживя следващия шок.

На леглото лежеше Майкъл, като разглеждаше скиците от нейната папка и пушеше.

– Вече се завърна? – погледна я той. – Скъпа, бих желал да ти се извиня. Прихвана ме внезапен гняв. Не ме провокирай по този начин.

Нахалството и безочиюето на този човек минаваха всякакви граници. Обзе я такава бясна ярост, че тя просто онемя от възмущение.

– Десените не са лоши. Не знаех, че...

– Вън! – извика тя гневно, неспособна повече да се владее.

Майкъл се разсмя.

– Ако не напуснеш стаята, ще накарам да те изхвърлят!

Той направи гримаса на дете, което е извършило лоша постъпка и сега се опитва да смекчи наказанието.

На междинната врата се почука... Тя се отвори и в стаята се появи Тед по халат.

– Скъпа, – поде той, но спря, защото видя, че в помещението има и друг човек.

Хм, „скъпа“! – иронизира го Майкъл и се изправи. – Нима това момиче е успяло да завърти и твоята глава? Аха, две стаи с врата между тях? Твърде удобно в случай, че някой пожелае компания през нощта.

– Тед, не искам да го виждам! – едва сдържайки сълзите си заяви Кейт. – Кажи му да си върви!

– Тя ме извика тук! – подчерта Майкъл.

– Как смееш да лъжеш! – почти изкрещя Кейт.

– Мисля, че трябва да си тръгнеш – намеси се О'Мейли. – Вярвам безусловно на мис Донели. Освен това жена ти те чака и се тревожи.

– С нея сме се разбрали и тя знае къде съм. Предстои ни развод.

– Диана не трябваше да се жени за теб. Много би ме улеснила, ако се разведе и започне нов живот. А сега изчезвай, Майкъл, преди да съм станал груб.

– Къде да отида посред нощ?

– Твой проблем. Само не ме принуждавай да те гоня насила.

Тед заплашително се приближи към него. Майкъл се отпрати към вратата.

– Няма да се бия с един О'Мейли – заяви той надменно.

Кейт долови, че Догън се страхува, заобиколи го и застана зад Тед.

– Веднага се връщам – каза О'Мейли и последва Майкъл към асансьора.

Мис Донели погледна към гардероба, пред който видя нахъсана хартия. Наведе се и взе намачканите скици за сватбената рокля на Катя. Някой бе стъпвал отгоре им.

Тед бързо се върна.

– Ще ангажирам стая за Майкъл в хотела, иначе няма да ни остави на мира цяла нощ и ще изпратя телеграма на Диана, за да не се притеснява напразно. След това се връщам.

Кейт съблече мантията си и се отпусна на дивана.

Скоро Тед се върна в стаята и бавно се приближи, без да откъсва поглед от нея. Кейт се надигна, стана и се хвърли в обятията му.

– Съжалявам, скъпа!

Тя опря глава на гърдите му и заплака.

– Тежко ми е на душата – прошепна той. – Телефонният разговор преди да се разделим беше с Диана. Тя ми каза, че Майкъл я напуснал, уведомявайки я, че ще избяга с теб.

Кейт нежно постави ръка на устните му.

– Обещах на Катя да проектирам сватбената ѝ рокля. Ще се жени за Тим. Преди седмици писах писмо на Майкъл, с което сложих край на отношенията ни.

– Тази нощ разбрах, че съм първият мъж в живота ти. Ще ми простиш ли?

Кейт се усмихна с насълзени очи:

– О, Тед, скъпи... Беше ми наистина за първи път. Страхувах се да не се изложя. Помислих си, че не ти е харесало...

Тед целуваше лицето ѝ, по което се стичаха сълзи.

– Беше неописуемо, Кейт. Ти си очарователна, ти си жената, която винаги съм искал да срещна. Обичам те, скъпа, още от мига, в който те видях за първи път. Опитах се да се боря с любовта си, но тя се оказа по-силна от мен.

– Какво стана с Мойра? – попита тя.

– Преди две седмици се разделихме. Ще отиде в Рим. Не е необходимо да се преструваме вече.

Кейт въздъхна облекчено.

– Гордостта ми ме беше заслепила. Онази сутрин те излъгах... Желаях те много и затова избягах. Страхувах се много. Разбираш ли?

– Колко безразсъдни сме били. Но сега ще наваксаме пропуснатото. Какво ще кажеш да се оженим в Париж? Тайно... само двамата.

– Ще бъде прекрасно – отвърна Кейт и се сгуши щастлива в него.

– Родени сме един за друг – прошепна ѝ Тед. – Вярвам, че ще бъдем щастливи, скъпа!

И за да не бъде голословен, целуна я страстно...

КРАЙ

© Джойс Върни
© Стефан Венков, превод от английски

The Color of Desire

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране: Неизвестен
Редакция: Сергей Дубина, 25 април 2006 г.

Публикация:

Издавателство „Слово“ – Велико Търново, ул. „Хр. Ботев“ 2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3629>]